

TASAVVUF VE İBADET: KALP TEMİZLİĞİ

Bismillâhirrahmânirrahîm.

el-Hamdülillahi rabbi'l-âlemîn. Vessalâtü vesselâmü alâ seyyidi'l evvelîne ve'l âhirîn. Senedinâ ve mededinâ muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecmaîn ve men tebi'ahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Buradaki eğitim çalışmalarımızda bilgilenmek, yeni şeyler öğrenmek, bildiklerimizi düzene sokmak çalışmaları içinde, evvelki senelerdeki katılımlarımızda mühim başka konuları işlemiştik, onlar kitap hâline gelmişti.

Bu sefer de katılımcıların durumlarına göre yani çok çeşitli zümrelerden katılımlar olduğu için daha genel, daha önemli olan meselelerden başladık ve bunlar da videoya çekildiği için inşaallah bu videolar, burada dersi dinleyen insanların dışında başka kimselerin de İslâm konusunda, iman konusunda sağlam bilgiler kazanmasına vesile olacak birer büyük, ana, ilk elden düşünülecek malzeme olabilir diye düşündük.

Onun için insanların her hangi bir inançta olabileceğini veya inançsız olabileceğini düşünerek herkesin ilmen ve aklen Allah'ı bulmak, Allah'ın varlığını anlayabilmek kabiliyetine sahip olduğunu ve aklı başında meşhur büyük ilim adamlarının Allah'ın varlığını ispat ettiklerini, hepsinin Allah'ın varlığına inandıklarını, delilleriyle bunu kaydettiklerini, kitaplar yazdıklarını söyledik.

Bir insanın kendi aklından Allahu Teâlâ hazretlerini, varlığını bilmesi mümkün de, gereğince tanınması mümkün değil. Gereğince tanınması için, doğru tanıyabilmesi, yanlışlıklara düşmemesi için Allahu Teâlâ hazretleri İslâm'ı, Peygamber Efendimiz'i göndermiş, Kur'an'ı indirmiş ve İslâm'ı insanlara tebliğ etmiş oluyor.

Buradan da insanın aklen, mantıken, müşahede yoluyla Allah'ın varlığını bulabildikten sonra Allah'ın kendisinden neler istediğini, nasıl kurtulması gerektiğini ve Allah'ın Esmâ-i Hüsnâ'sını, yani vasıflarını İslâm'ın öğrettiğini söyledik.

Bundan sonra, Allahu Teâlâ hazretleri kendisini doğru tanıyamayanları, şirk koşan-

ları, kâfirleri mükâfata, hayra erdirmeyeceğini, cezalandıracağını; Allah'ın mükâfatlandıracağı ve taltif edeceği ve başarıya ulaşmış olan kulların da ancak bir takım şeyleri yapmak suretiyle o güzel sonuca dünyada da âhîrette de ulaşacağını bir konuşmamızda anlattık ve Allah'ın bu nimetine, ikramına mazhar olmak için neler gerektiğini sıraladık.

a. **Dini Anlamak İçin Önce Peygamber Efendimize (sav) İttibâ Etmemiz Gerekıyor**

Başta Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'e ittibâ etmesi gerekiyor çünkü dinimizin detayını Peygamber Efendimiz anlatmıştır. Ana hatlarıyla belirli olan, dinin uygulanabilir haldeki hayata intibak edilmiş şeklini Peygamber Efendimiz uygulamış, göstermiştir. Hem kendi hayatında göstermiştir hem de bize tavsiyeleriyle anlatmıştır. Binâenaleyh Resûlullah'a ittibâ olmadan Allah'ın sevdiği bir kul olmak ve Allah'ın o ikramına ermek mümkün değildir, ilk şart budur.

Ondan sonra, İslâm'ın ibadet adıyla insanlara emrettiği görevlerin; namaz, oruç, zekât, hac gibi görevlerin aslında birer tedbir, birer

ilaç, birer çare olduğunu ve bunları yaptığı zaman insanın istenilen bir seviyeye gelebildiğini, bu ibadetlerin maksadının kulu yetiştirmek olduğunu, Allah'ın ibadete ihtiyacının olmadığını, kul bunları yaptığı takdirde, yaptığı zaman amacına ulaşabileceğini anlattık.

b. Nefsin Islâhı

Ondan sonra, insanın iyi bir insan olmasına bir takım mâniler var, bunu Kur'ân-ı Kerîm de bildiriyor biz de kendimiz de hayatımızda biliyoruz. İnsanların mesela kendi içinde nefsi var ve nefsinin arzuları var. Bunlar ıslah olmadan insanın iflah olmayacağı, felak bulmayacağı Kur'ân-ı Kerîm'de de bildiriliyor. Bunun ıslah edilmesi lazım, akıl da bunu şey yapıyor, yani eğitim görmemiş bir insanın, terbiye görmemiş bir insanın iyi bir insan olmayacağı herkes tarafından bilinen, herkes tarafından kabul edilen bir gerçek. Nefsin ıslahı lazım ve bu ıslah çalışmasının sonunda iyi huylara sahip olması, üzerindeki kötü huyları atmış olabilmesi lazım. Şöyle tatlı dilli, güleç yüzlü, olgun, kâmil bir insan olması lazım.

Allahu Teâlâ hazretlerinin kendisi hakkındaki bilginin, kendisini tanımanın, kendisine

dost olmanın şartı olarak istediği bazı hususlar var ve herkese Allah'ın dostluğu, evliyalık nasip olmuyor. Bunun için bir kere kişide Allah'a karşı bir talep, bir istek ve bir irade olması lazım.

Ondan sonra yine hadîs-i şerîflerden biliyoruz ki Allah kulun Allah'a karşı muamelesine göre karşı bir muamele ile değerlendiriyor. Binâenaleyh kulun Allah'ı sevmesi lazım, bu sevginin oluşması için de ibret gözüyle etrafı seyretmesi, olaylardaki hikmetleri anlaması lazım; “Bak falanca adam haram yedi sonunda ne hâle geldi. Bak filanca adam babasına şunları şunları yaptı, bak oğlundan neler çekiyor. Bak filanca adam şöyle şöyle yaptı, arkasından nasıl cezasını Allah en sonunda verdi. Polisten kurtuldu ama nasıl cezasını verdi.” gibi böyle hikmetleri düşünerek; Allah'ın, şu kâinatı yaratmış, bu kainattaki sanatının mükemmelliğini ne kadar vukufla, ne kadar alimâne, ne kadar sanatkârâne etrafımızda bir kâinat olduğunu düşünmenin ve kendisine verilen nimetlerin Allah tarafından verildiğini anlayıp, düşünüp O'na karşı şükran duygusu hissetmenin... bu gibi şeylerin, bu tefekkürlerin in-

sanda Allah'a karşı bir muhabbet uyandıracacağını, bundan sonra da Allah'ın; "Ha, kulum demek ki beni istiyor, beni seviyor, bende onu severim." diye o zaman sevmeye başlayacağını; ve Allahu Teâlâ hazretlerini zikretmek gerektiğini çünkü yine bunun da yine insanda tesirleri olduğunu, böyle bir insanın gönlünde aşkullah, muhabbetullahın hâsıl olduğunu mantıken ve hadîs-i şerîflerle, ayet-i kerîmelerle anlattık.

Tabii bu iyi huylarla bezenmek, nefsi ıslah etmek, zikri yapmak, muhabbet, irade, talep vesaire bu gibi şeylerde de insanın önüne birisinin, bilgili görgülü bir insanın düşmesi, ona rehberlik, üstazlık etmesi gerektiğini, bunun da bizi tasavvufî bir eğitimin dinin temeli olduğuna götürdüğünü söylemiş olduk.

Bugüne kadar ki işlediğimiz konular bunlar. Çok önemli konular çünkü bir insan mü'min olmazsa mahvoluyor; mü'min olacak. Allah'ı bilmezse çok perişan oluyor; Allah'ı bilecek, Allah tarafından sevilecek, Allah onu sevecek, taltif edecek, mükâfatlarına erdirecek.

Önemli konular yani hem dünya da hem âhirette son derece önemli konular.

c. Tasavvufun Önemi

Tabii tasavvufî bir eğitim önemli olunca, ki bizim konumuz. Aslında ben mesela İstanbul Edebiyat Fakültesi'nden mezun olmuş bir kimseyim. Arap Dili ve Edebiyatı, İran Dili ve Edebiyatı, vesaire tahsili görmüş bir kimseyim. Sonra Ankara İlahiyat Fakültesi'nde Türk İslâm Edebiyatı dersi gördüm ama hocamız Mehmed Zahid Efendi hazretleri emreylediler bu vazifeyi yapmaya devam ediyoruz. Onun sağlığında da vefatından sonra da vazifeyi devam ettiriyoruz.

Demek ki Hocamız tarafından bize emredilmiş bir görev bu. Fakat bu görevin işlenmesinde ve üniversiteden aldığımız bilgilerle çevremize baktığımız zaman, çeşitli uygulamalara baktığımız zaman, evet, tasavvuf bütün müslümanlar için gerekli çünkü nefsi ıslah etmek gerekli. Çünkü kâmil insan olmak gerekli, çünkü güzel ahlaka sahip olmak gerekli, çünkü marifetullahı ermek gerekli. O halde tasavvuf şeksiz şüphesiz herkese lazım ama "Tasavvuf lazım." dediğimiz zaman bakıyoruz ki tasavvuf yoluna girmiş bazı insanlar da bizim istediğimiz gibi değil.

Onun için burada tasavvuf lazım ama tasavvufta neler lazım veyahut gerçek tasavvuf nedir, bunun anlatılması gerekiyor. Bu meseleyi bir insana adım adım anlattığımız zaman, diyelim ki Avustralyalı bir kişiyi veyahut sıradan, şu anda müslüman olmayan bir kişiyi dışarıdan yolumuza davet ediyoruz. Allah bize emrettiği için, Allah'ın dinine hizmet etmek görevimiz olduğundan, size de bize de herkese yani bütün müslümanlar.

Peygamber Efendimiz'in ashâbı İslâm'ı yaymaya çalıştılar. Hepsi bir yere gitti, hepsi bir yerde oranın ahalisini müslüman etti. Mısır'a gidenler Mısır ahalisini müslüman etti. Afrika'ya gidenler Afrika zencilerini, esmerlerini, Bilâlî'lerini müslüman etti. Asya'ya gelenler Orta Asya'daki insanları müslüman etti. Hindistan'a gidenler oradakileri yani aslen hindu filan iken, herkes bir yerde bir hizmet yapıyor İslâm'a geliyorlar.

Tabii bir insanı Cenab-ı Hakk'ın yoluna çağırduğumuz zaman bunun böyle sağlam bir sonuca götürecektir tarzda olması lazım. Allah'ın inandı, Kur'an'a inandı, şirksiz küfürsüz doğru bir şekilde Allah'a itaat etti, vesaire vesaire, geldi, nefsini terbiye etmek için bir yola girdi,

ondan sonra şaşırttı, sapıttı. Yani amacından kayma ve sapma ve raydan çıkma oluyor. Evet, bu tren Melbörn'den kalkmıştı Sidney'e gidecekti ama Albury'de raydan çıktı devrildi, olmuyor. Veya saptı bir başka tarafa, Sidney'e gitmiyor da depoya gidiyor vesaire filan, olmuyor.

Şimdi bu neden lazım?

Bir insanın Allah'ın iyi bir kulu olması için, sevgili kulu olması için, dostu olması için ne lazım?

Bir, önce bütün tarikatlarda, yani bir tarikatın da aynı zamanda bu tasavvuf yolunun da bir nevi check up'ıdır, irdelenmesidir, incelenmesidir.

Bu adam beni çağırıyor, acaba [nereye çağırıyor]?

İstanbul'da gazetelerde okuyordum ben, çarşaf gibi büyük ilanlar veriyorlar. Hindistan'dan bir gelmiş ilan veriyor; "Gelin, tamam, ben sizi bir takım noktalara götüreceğim." Hürriyet gazetesinde, Milliyet gazetesinde ilan veriyor. "Transandantel meditasyon yaptıracağım, yaptırıyorum, bilmem ne filan." resmi var, büyük falanca, ismi cismi oraya yazılı.

Böyle reklam ediyorlar, çağırıyorlar ama yani gittiği yol ne? Oraya giden insan ne oluyor?

Bizim Türkiye'deki yaşamımızda da tahsil çağımızda da, Mehmet Ali [Torlak] hocaefendinin de, Muammer [Gülmez] hocaefendinin de mesela sizlerin de çevrenizde gördüğünüz, tanıdığınız lehinde aleyhinde sözler duyduğunuz insanlar, yollar ve guruplar oluyor.

Şimdi ne bunların doğrusu, hakkı ne?

Canım madem hakkında münakaşa ediliyor bırakalım hepsini.

O da doğru değil çünkü aynı konular din konusunda da var. Hak din var, bâtıl dinler var. Her toplumda bir din görülüyor ama İslâm'ın hak din olduğunu delilleriyle ispat ediyoruz. Çokluğu görünce, karmaşıklığı ve bozukluğu görünce yılmıyoruz içinden doğrusunu arayıp buluyoruz. O kadar yanlışın arasından doğruyu bulmaya çalışıyoruz çünkü din bize lazım, Allah'ı bulmak lazım bize. O halde Allah'ı bize öğreten doğru yolu bulmak zorunda kalıyoruz. "Aman, nedir bu dinlerin çokluğu ya, bırak!" filan demiyoruz. *The Religions of America* diye bir kitap vardı elinde meşhur bir din-

ler tarihi şeyi yazmış, sayfalarca... Her sayfada bir tane din, mezhep, inanç, vesaire filan ama İslâm'ı yazmamış. Her şey var, İslâm'dan bahsetmemiş. Her şey var, bütün yollar var, orada hak yol arayacaksınız, İslâm yok. Hayret edilecek bir şey.

Bizim doğru dediğimiz şu yolda ne olması lazım, şart?

Bir, o tasavvuf yolunun şeriate, Kur'an'a uygun olması lazım. Ana ölçü bu.

d. Zihin Okumak Keramet Değildir

Büyüklerimizin bu konudaki şu sözü ne kadar önemli; “Bir insanı havada uçuyorken görerseniz o mühim değildir, sinek de uçar.” diyor. Sinek mide bulandıran bir hayvan, ne olmuş. “Havada uçuyorken görerseniz mühim değil. Suda yürüyorken görürseniz mühim değil. Onun, sırat-ı müstakîmde mi gidiyor, şeriate uygun mu, Kur'an'a uygun mu hali ona bakacaksınız.”

Bir arkadaş anlatıyor;

Hocam, valla yanına gittim, kadın küfürbaz, açık saçık ama bize dedi ki; “Siz Rizeli’siniz.” Şaşırдық, diyor. Rize’nin dağ köyündensiniz. Eviniz şöyle yamaçta, ahşap. Köşesinde

bir bilmem ne sarkıyor, sallanıyor, bilmem ne. Aa, hepsini söylüyor, diyor. Hem de küfürbaz kadın diyor. Açık yani dindar da değil, evliya da değil söylüyor bunları, diyor.

Tabii hemen cevabını verelim. Ben de dedim ki, insanın zihnindeki bilgileri bazı insanlar algılayabiliyor. Yani karşısındakinin kafasında mevcut olan bilgileri algılayabiliyor. O şey gibi, cebine elini uzatıpta cebinden parasını çalmak gibi bir şey. Birisinin cebinden bir şey alabilir başka bir insan. Böyle algılayabiliyor.

Bunun misali, Abbasi halifelerinden birisi oturuyor, yanında da ârif bir insan var biraz da böyle ferâset sahibiymiş. Halife onu imtihan etmek için o başka bir şeye bakarken şöyle avucuna yerden beş tane çakıl taş alıyor. Avucunu kapatıyor diyor ki;

“Bil bakalım yâ üstâz, avucumda ne var? diyor.

Trak söylüyor, beş tane çakıl taşı var, diyor. Trak diye söylüyor.

Bildi. Yani görmeden almış olduğu halde bildi.

Sonra o başka bir yere bakarken onun iyice görmeyeceği bir yerden bir avuç çakıl daha alıyor;

Söyle bakalım yâ üstâz, benim avucumda şimdi kaç tane çakıl var, ya da ne var? diyor.

Çakıl var.

Kaç tane?

Uğraşüyor, didiniyor, terliyor, çırpınıyor, bilemiyor. Sonunda diyor ki;

Yâ Emira'l-mü'minîn! Galiba o çakıl taşlarının sayısını sizde bilmiyorsunuz?"

Evet, diyor.

Neden sordun bunu?

Çünkü diyor, bir insan bir şeyi kendisi bildi mi o gaip olmaktan çıkar. Biz onu zihninden gaip olmayan bir şeyi bilgiyi ondan alabiliriz. Ama bunun sayısını sen de bilmediğin için, onu Allah'tan başkası bilmediğinden bu bir gaiptir diyor. Sen bilmediğinden ben de senden alarak bilemedim diyor.

Demek ki insan dindar olmadığı halde karşıdakinin zihninden geçenleri okuyabilir. Belki bu bir hokkabaz da olabilir. Yani insanları parayla salona toplayıp toplayıp şey yapan bir kimse de olabilir bu. Bir kabiliyet bu, gelişmiş bir kabiliyet.

Ama havada uğsa, suda geze önemli değil, hareketi Kur'an'a mı uyuyor, dine mi uyuyor yoksa Kur'an'a, dine, imana, ahlaka aykırı mı?

İlk iş, ilk ölçü bu; [girilen tasavvuf yolu] şeriate uyacak. Olağanüstü birşey görmek, olağanüstü bir hal görmek kimseyi şaşırtmasın. Bu hokkabazların da yapabildiği bir şeydir. Bir tane hokkabaz şapkasının içinden vagon dolusu eşya çıkartıyor. Tavşan çıkartıyor zıplıyor, güvercin çıkartıyor uçuyor, bilmem ne bilmem ne bilmem ne... bir sürü hokkabazlık yapıyor. Tabii hepsinin bir şeyi var belki ama yani yapılabılır, bunlar mühim değil.

Şeriate uyuyor mu uymuyor mu?

Şeriat, güncel bir kelime yani herkesin bugün kullandığı bir kelime. Bazılarının da irkil-diği bir kelime.

Hem de şeriat mı? Ha bu adam şeriatçı mı?

e. Şeriat Nedir?

Haa, aman, filan gibi biraz da bazıları için de öcü gibi bir kelime, böyle korkutucu bir kelime.

Bu şeriat ne demek?

Şeriat, Allah tarafından konulmuş kanun, ahkâm, hükümler demek.

Onun için diyoruz ki bu adamın yaptığı iş, bu müftünün verdiği fetva şer'îdir yani şeriata uygundur: Şer'î. Veyahut adam mesela evine hırsız girmiş, saldırmış üstüne o da onu devirmiş. Meşrû yani kanuna, ahkama uygun müdafasını yaptı. Birisine saldırılırsa, saldırılan insanın da kendisini savunma hakkı doğuyor: Meşrû müdafaa hakkı. Meşrû yani şeriate uygun, ahkama uygun, kanuna uygun demek. Saldırmasaydı, saldırınca bununki meşrû oluyor, nefisini, kendini savunması meşrû oluyor.

Meşrû kelimesi, şer'î kelimesi oradan geliyor.

Şeriat sözü bazen *şir'atün* diye kullanılır, bazen de *şer'un* diye kullanılır. Tabii bunu şerr kelimesiyle karıştırmamanız da lazım. Şerr, iki tane r ile şerr, bu kötülük demek. Şirret kötü insan demek. Şirîr veyahut şerîr, kötü insan, çok kötü insan demek. Şerr, iki tane r olursa kötü demek ama bu şer' ayın var sonunda şer' veya şeri'at.

Şer'i şerîf ne demek?

Şeriat-ı Garrâ demek.

Aman şerrine lanet şu adamın, yani kötünün. Yani iki r ile yazılan şerr kelimesi ile şer yazılıp üstüne kesme işareti konulursa şer' olur, ayırın, şaşırmayın, ikisi de birbirine yakın ama, şapla şeker de birbirine benzer ama şap acıdır şeker tatlanır. İkisi de dış görünüş itibarıyla birbirine benzemiş. Şapı şekerden ayırmak lazım.

Şeriat Allah'ın ahkâmı olduğu için din demektir, bu tâbir Kur'an-ı Kerîm'de geçiyor, din demektir, bunu inkâr eden kâfir olur.

Ben şeriate karşıyım.

Tamam o zaman sen İslâm'a karşısın, kâfirsın sen demek. Yani şeriate karşı.

Bir müslüman şeriate karşı olamaz ama bir ateist, bir dinsiz söyleyebilir bu sözü.

Ben şeriate karşıyım.

Neden?

Şeriat din demek, dinin ahkâmı demek.

Dindar olan bir insan ona karşı olamaz.

Türkiye'de bu karambol var, yani "Elhamdülillah müslümanım." diyen insanların çoğu; reisicumhurdan, başbakandan, bakanlardan, genel müdürlerden münevverlere, aydınlara, yazarlara, gazetecilere, konferansçılara [herkes;] "Elhamdülillah müslümanız. Müslamanlık

sadece sizin mi? Biz de müslümanız elhamdülillah! Biz de küçükken mahalle mektebine gittik, amme cüzünü bitirdik, vesaire filan ama şeriate karşıyım.” diyor.

Ha, sen şimdi “Elhamdülillah müslümanım!” dedin, buraya geldin, “Şeriate karşıyım!” dedin, cump gittin aşağıya. Şeriate karşı olunca uçurumdan gittin. Elhamdülillah dedin buraya geldin, şeriate karşıyım dedin cump gayya kuyusuna düştün.

Şeriate, Allah’ın ahkâmına karşı olur mu?

Allah oruç tutun demiş, beyefendi karşı; Allah namaz kılın demiş, beyefendi karşı!

Ne beyefendisi! Beyefendiliği de kalmıyor, şarlatan bir adam! Ne olacak, zavallının zavallısı!

Bunu herkesin bilmesi lazım; Şeriate karşıyım diyemez bir müslüman.

Arkadaş bana Sidney’de anlatıyor; Alevîler toplantılar yapmış, Sidney radyosundan konuşmalar yapmışlar, şeriate vurmuşlar, çarpmışlar, aleyhinde konuşmuşlar.

Hız. Ali Efendimiz’in yoluna çatmışlar. Hız. Ali Efendimiz’in bağlı olduğu İslâm’a çatmışlar.

Böyle şey olur mu?

Demek ki onlar Alevîlik perdesi altında demek ki ateist.

Alevî değil ateistler demesi lazım; dine inanmayanlar, İslâm'a karşı olanlar, gayrimüslimler; "Biz kafirleriz! Biz müşrikleriz!" filan demesi lazım o zaman.

İnsan hem Hz. Ali Efendimiz'e bağılım diyecek hem de Hz. Ali Efendimiz'in yoluna, dine karşı olacak.

Böyle bir şey olamaz.

Bu çok önemli bir nokta, yani bunu birçok kimse yapıyor, Türkiye'de pek çok kimse yapıyor.

Ben hatırlıyorum, Süleyman Demirel eski başbakan, diyor ki.

Kaç defa başbakanlık yaptı?

Bir tanesinde diyordu ki;

"Ben teokratik düzene karşıyım."

Ha işte o teokratik düzen şeriat. Teokratik yani dinî demek. Teokratik düzen yani dinî düzen yani şeraitin ahkamı.

O zaman sen İslâm'a karşısın. O zaman farkında değil millet yaptığı şeyin.

E peki hocam insan laik olamaz mı?

Hem müslüman olur hem de İslâm ahkâmına uyulmamasını isteyemez mi?

İsterse İslâm'dan çıkar. Yani o İslâm'a istediği kadar yapışmaya çalışsın İslâm onu artık dışına atar, müslüman olmaz.

Geçtiğimiz haftalarda da söylediğimiz gibi din bir bütündür, [sadece] dinin tamamını inkâr eden kâfir olmuyor, dinin bir parçasını bile inkâr eden kâfir oluyor. Çünkü dinimizin ahkâmını Allah âyet âyet indirmiş, Peygamber Efendimiz hadis hadis söylemiş. Bir tanesini inkâr etse sonuç itibariyle Allah'a karşı geliyor, Resûlullah'ı kabul etmiyor demek olduğundan, zihniyetinin yanlışlığından kâfir oluyor.

Doğru zihniyet ne?

Allah'ın buyruğuna eyvallah diyecek.

Bu ne demek?

İslâm demek, teslim olmak demek.

İslâm ne demektir?

Allah'a teslim olmak demektir. Hem Allah'a teslim oluyor, tamam; “Yâ Rabbi! Ben sana teslim oldum ne derseni hepsini yapacağım.”

Peki, namaz kıl o zaman.

Yoo, namaz kılmam.

Ne oldu, hani “Teslim oldum.” dedin?

Niye şimdi teslim olmuyorsun?

Niye söz dinlemiyorsun?

Böyle biraz herkes anlasın diye misallerle biraz elle tutulur gözle görülür, hatırdan kalır şekilde anlatmaya çalışıyorum. Bu iş böyledir.

Onun için [tasavvuf yolu] şeriate bağlı olacak. Yani şeriate bağlılık bir kusur değildir, dindarlık demektir. Tasavvuf da şeriate bağlı olacak. Tasavvuf şeriate bağlı olmadığı zaman o zaman gayri İslâmî bir şey olur. Öyle bir yol gayri İslâmî bir yol olur, gerçek tasavvuf olmaz.

Şeraitin muarızları vardır; bir kısmı ben devrimciyim, ben laikim diyen insanlar. Onlar ya şeriatın bu mânaya geldiğini bilmiyorlar ya da bildiği halde, müslümanların ekseriyeti karşısında, “Ben gayrimüslimim.” dese gazetesi tirajdan düşeceği için veya oy alamayacağı için, “Ben gayrimüslimim.” demiyor da halkın anlayamayacağı dilden ona söylüyor. O o demek, başka bir şey değil. Yani tezat dediğimiz, zıtlık dediğimiz, bu böyleyse öteki olamaz dediğimiz şey.

İnsan müslümansa, bütün müslümanlar mecburen şeriatçıdır çünkü müslüman olmuş, Allah’a teslim olmuş; “Ben şeriate karşıyım!” diyorsa o zaman bu da İslâm’la bağdaşmaz, o

zaman müslüman değil, o zaman İslâm'dan dışarı çıkmış oluyor.

Yani insan Allah'tan daha mı iyi biliyor?

Efendim, ben Allah'ın kadınlara mirası yarım vermesine razı değilim.

O zaman çıktın İslâm'dan.

Allah öyle vermiş, öyle takdir etmiş. Allah'a inanıyorsan, Kur'an'a inanıyorsan bu böyle.

Yarım mirastan ötürü Allah'ı mı inkâr edeceksin, âhireti mi mahvedeceksin?

Var bir sebebi. Sen yarım miras alıyorsun senin kocan tam alıyor, yine oradan denkleşiyor.

Sen evi geçindirmek zorunda değilsin, kocan sana bakmak zorunda; yedirmek, içirmek, el bebek gül bebek beslemek zorunda, daha ne istiyorsun!

İslâm külfeti erkeğe yüklemiş hanımı hanımefendilik tahtına oturtmuş evde, daha ne istiyorsun!

Osmanlılar zamanında İstanbul'a Leydi Montegü [Lady Montague] diye bir İngiliz elçinin hanımı gelmiş. Londra'daki arkadaşına

mektup yazıyor, o da *Lady Montagu'nun Mektupları*, İstanbul Mektupları diye Türkçeye çevrilmiş. Orada diyor ki;

A kardeşim diyor, ben Londra'dayken, İstanbul'a gelmeden önce sanıyordum ki bu Osmanlılar hanımlarını kuşu kafese koyar gibi koyuyorlar şeyin içine, böyle hapis. Kadınlar hapis sanıyordum, meğer kardeşim hiç böyle değilmiş, diyor. Kadınlar burada bir rahat, bir itibarlı, bir asil, bir baş tacı ki İngiltere'de hiç öyle bir durum yok diyor.

Haremin içinde, evet erkekler ayrı kadınlar ayrı. Erkekler sızlansın! Yani onlar da ayrı yerde duruyor, erkekler sızlanmıyor. Hanımlara; "Sizi İslâm hareme kapattı!" diye kışkırtıyorlar.

İslâm erkekleri selamlığa kapatıyor, kadınları da haremlige kapatıyor.

Ne var yani?

O zaman erkekler de ağlasın, "Vah biz selamlığa kapatıldık. vah vah vah!.." Onlar da ağlasın! Erkekler ağlamıyor ama kadınları kışkırtmak için diyorlar ki; "İslâm sizi haremlige soktu!"

Evet, doğru, İslâm böyle istiyor.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz kızı Fâtımatü’z-Zehrâ’nın ziyaretine gidiyor.

Bakın ne kadar önemli bir rivayet, ne kadar önemli bir haber!

Giden Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz, yanında da sahabesi var; mübarek insanlar, cennetlik insanlar! Peygamber Efendimiz’in yanındaki ashâbı kirâm.

f. Haremlik Selâmlık Önemi

Fâtımatü’z-Zehrâ *radiyallahu teâlâ anhâ* annemizin evine geliyorlar, Peygamber Efendimiz dışarıdan sesleniyor;

“Kızım Fatıma, perdenin arkasına çekil, yanımda misafirler var.” diyor.

Şimdi haremlik selamlık usulüne karşı olanlar diyorlar ki. Çok karşı insan var bizim fakültede profesörler, şeyler. İlahiyat fakültesi!

İlahiyat fakültesinin dekanı, birisi asistanlığı pekiyi dereceyle kazanmış, dekanlık odasında öteki profesörlerle konuşuyor;

“Çocuk imtihanı kazanmış pekiyi, asistan olacak ama ben bunu duydum ki bu evinde haremlik selamlık yapıyormuş. Bu nasıl alırız fakülteye?” diyor.

Çocuk imtihanı pekiyi dereceyle kazanmış, evinde haremlik selamlık yapıyor diye, çok büyük kusur kabahat gibi fakülteye almayacak, hakkını çiğneyecek.

Şimdi bu kusur nereden geliyor?

Peygamber Efendimiz'den. Emrettiği için yapıyoruz, yoksa biz de açılmayı saçılmayı, kol kola gezmeyi biliriz; belki dansı onlardan daha güzel yaparız. Her şeyi daha güzel yapabiliriz ama biz kendimize model olarak Peygamber Efendimiz'i almışız.

Var mı Bursa'nın kılıç kalkan ekibinin güzel dansı gibi, dünyada folklor ekipleri içinde o kadar güzel şey yapan?

Baktığı zaman insanın hoşuna gidiyor. O kılıcı kalkanı hoplayışı zıplayışı...

E biz daha güzelini yapabiliriz ama neden yapmıyoruz?

“Kızım, perdenin arkasına çekil yanımda misafirler var!” diyor.

Bizim haremlığe karşı olan bu profesörler diyorlar ki;

“Canım biz adam mı yiyeceğiz, kadını mı yiyeceğiz yani kadın yanımıza gelince hücum, hart hurt hart hurt kadını mı yiyeceğiz biz? Yemeyiz, merak etme!” diyorlar.

Biliyoruz yamyam olmadığınızı, yemeyeceğinizi ama Peygamber Efendimiz böyle söyledi. Ben sana zaten yedirtmem, zaten boğazında kalır yiyemezsin. Kemikleri dokunur, boğazını yırtar, olmaz ama Peygamber Efendimiz öyle emretmiş.

Canım kalbimde benim kötülük yok, istersen bak kalbime tertemiz!

E Peygamber Efendimiz’in ashabının kalbi kötü mü?

O yanındaki o mübarek cennetliklerin kalbi kötü mü?

Fatıma anamıza karşı mı kötü bir şey düşünecekler babasının yanında?

Hiç mi insafınız yok, hiç mi utanmazsınız, Allah’tan korkmazsınız?

Usül bu.

Sonra hiç bilmiyor musunuz, flörtler bakişmaktan başlar?

Kimi aldatıyorsunuz?

Hiç mahallede delikanlılık çağı geçirmedi-niz mi?

Genç kızlık çağı geçirmediniz mi?

Genç kız perdenin arkasından bakar, ötekisi ağacın altından yukarıya bakar. Köşe başında zincir çevirir bu işler böyle pişer. Bunu herkes biliyor.

Arif Nihat Asya ne diyor?

Diyor ki;

Evet, biz kadınları kafesin arkasından kurtardık!

Yani alay ediyor Arif Nihat Asya. Benim tanıdığım bir kimseydi, Allah rahmet eylesin. Bayrak şairimiz.

“Biz kadınları kafesin arkasından kurtardık.” diyor.

Neden?

Kafesin arkasından sokakta kafeslemek için kurtardık.

Sen kadını hanımefendi tahtından al, indir sokağa, ondan sonra da Hürriyet gazetesinde; “Flörtün şartları nasıl olur, şekli nasıl olur? ve saire diye yaz.

Ben buraya gelmeden önce çarşaf gibi bir hafta, iki hafta o konuları anlatıyordu, milleti bilgilendirmeye, uyarmaya çalışıyordu. Herkes biliyor bu işin nasıl olduğunu.

İslâm ne yapıyor?

g. İslam Kötülüğü Öncesinden Kesiyor

İslâm kötülüğü evvelinden kesiyor, engelliyor. Kadın erkek ayrı duracak kötülük olmayacak. Adam içki içmeyecek kötülük olmayacak. Sen içki içmeye müsaade et, ondan sonra ben Sidney yolunda arabayla giderken beni kenara çek;

“Hohla bakalım şu cihazın içine, alkol içmiş misin içmemiş misin?”

İçkiyi yasaklasana madem içki böyle kötü? Yok, içsin ama araba kullanmasın.

E bu adam işe gidecek, şöyle yapacak böyle yapacak. İçki içtiği zaman kaç saat o içkinin tesiri içinde duracak.

Demek ki İslâm kökünden hallediyor bunlar üstünde rötuş yapıyorlar. Duvarda rutubet var sıvası dökülmüş rötuş yapıyorlar, boyuyorlar yine dökülecek, arkasında rutubet var. İslâm rutubeti alıyor, drenaj yapıyor bütün meseleleri kökünden hallediyor. Mesele bu!

Hem sonra her fikir sisteminin kendine göre değerleri var. Bizim değer yargılarımız, şeklimiz, biz namusa önem veriyoruz. Adam namusa önem vermiyor. Yani Avrupa’da flört var, şu var bu var ama onun nazarında namus bizim gibi önemli değil.

Farklıyız biz, biz onlar gibi değiliz. Biz domuz eti yemiyoruz, bizim şeyimiz farklı.

İşte bir kısım insanlar var ben şeriata karşıyım diyor.

Neden?

Laikim diyor, devrimciyim diyor ama aslında bu söylediği şeyle dinden imandan çıkıyor. Çıkmış oluyor farkında değil veya farkında aldırılmıyor.

Birisi demişti ki bizim köyden, eşkiyâ idi, hayatında her türlü şeyi yaptı. Kahvede demiş ki;

“Ya ben öldükten sonra cenaze töreni... kabre koymak... sanduka... kefen... ne lüzumu var bunlara! Atın beni bir dereye!” demiş. Kahvede bu sözü söylemiş.

Acaba bu adamın ölümü nasıl oldu?

Valla tüylerimiz diken diken oldu duyduğumuz zaman. Ayaklarındaki ağırlar geçsin diye bir bidonun altına ocak koymuş, bidonun içine girmiş, yavaş yavaş altındaki ocak yanıyor sıcak, ayaklarındaki şeye termal tedavi yapacak şeyi geçirecek.

Tabii herhalde o alttaki ocağın zehirli gazlarından bayılıyor, bidonun içinde kalıyor, öyle

pişiyor ki o kadar güzel pişiyor ki etleri kemiklerinden ayrılmış.

Yaaa! Sen misin öyle söyleyen?

Bak Allah [ne yaptı!] Buyur işte, her olayda Allah'ın hikmetlerini gör bak. Öyle söyleyene böyle ölüm!

Ama öbür tarafta adam hafız, adam iyi müslüman, adam ahlaklı, dürüst, adam haram yememiş, harama bakmamış, nasıl ölüyor?

Ramazan'da sahur yiyor, oruca niyetleniyor; "Niyet ettim bugün Ramazan orucuma yâ Rabbi!" ağzını çalkalıyor. İmam, camiye gidiyor, oturuyor, eûzu besmele çekiyor, Kur'ân-ı Kerîm cüzünü okuyor, Ramazan'da mukabelesini yapıyor. Tabii abdestini alıp geldi camiye abdestli, oruçlu, camide.

Sünnetler kılınıyor, kamet getiriliyor, farza duruluyor, Allahu Ekber, imam önde, namazı kılıyor, secdede, imam kalkmıyor.

Allahu Ekber dedi bir daha Allahu Ekber demiyor. Kalkmıyor, kalkmıyor, kalkmıyor... Cemaatten bazıları ne oldu diye kaldırıyor başlarını: *Innâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn*. İmam Efendi âhirete göçmüş bile.

Peygamber Efendimiz ne buyuruyor?

Kulun Allah'a en yakın olduğu zaman ne zamandır?

Secde halidir.

Mübareğin ölümüne bakın! Ramazan'da, oruçlu, abdestli, Kur'an okumuş, huzûr-u Rabbi'l-izzete divana durmuş, Allah'a en yakın halde, secde halinde canını veriyor.

Buyur, ölümlerden ölüm beğen. İster şey bidonunda, varilinde öl, kayna. Dünyadayken ateşin içinde öyle kaynayıp öl, ister böyle Allah'ın çok güzel ibret verici bir tarzda huzuruna böyle güzel var. Şimdi şey bu!

Bir de şeriata karşı olanlardan eski adamlar var, yani Osmanlı devletinde vesairede vesairede şeriatla alay etmişler, şeiratın ahkamıyla alay etmişler. Böyle tipler de var. Tasavvuf namına, bilmem ne namına, ham sofu diye, bilmem vâiz diye...

İşte divan edebiyatında okuyorsunuz. Vâize çatıyor;

Ey vâiz! Bana şöyle şöyle şöyle deme! Sen bu işleri anlamazsın!" bilmem ne filan.

"Ey vâiz! Sen bırak o lafları da bana bir sürahi şarap getir!" bilmem ne. Yani bu tipler var, eski tipler var.

Tabii bunun da uzun anlatılacak sebepleri var. Neden o zaman şeriate karşı olmuşlar, onun uzun anlatılması var. Eski zındıklar da var, bu tarzda olan eski insanlar da var, mutasavvıf bozuntuları var. Böyle yapan insanlar var.

Şeriatin kaynakları nelerdir?

Allah'ın kelâmı Kur'anı Kerîm'dir, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in sünnet-i seniyyesidir ve Edille-i Şer'iyye dediğimiz yani şer'î ahkâmın çıkartıldığı diğer kaynaklardır; icmâ-i ümmettir, kıyâs-ı fukahâdır, ihtisandır, vesaire. Böyle çeşitli mezheplere göre ahkâm çıkarmanın kaynakları var onlar, tamam.

Yani şeriat Kur'an'dan çıkma, hadisten çıkma, dinî kaynaklardan çıkma ahkâmın hepsine deniliyor; [tasavvuf yolu] buna uygun olacak.

Neden?

İslâm bu çerçeve içinde, bu hudutlar içinde de ondan. Buna uygun olmadığı zaman İslâm'ın dışına çıkıyor insan da onun için.

Tasavvuf bu bakımdan şeriate uygun olacak.

O halde bu genel kâide, koca harflerle yazılacak büyük kâide!..

Bir insan mutasavvıfım diyor, ben çok büyük mutasavvıfım diyor. Taraftarları da diyorlar ki;

“Bu adam kutbu-l aktab’tır.

E’ee!?.

Uçağı kovalar, vesaire vesaire.

Pekâlâ, olabilir.

Pekâlâ, adam namaz kılmıyor.

Ne oldu?

Allah’ın namaz kılma emrini tutmadı.

Adam içki içiyor, adam şunu yapıyor, adam bunu yapıyor. E buna yapıştırmışlar kutbu-l-aktablık, Gavsı’l-âzamlık lafını!

Böyle şey olmaz. Çok kesin olarak diyebilirsiniz ki sahtekârdır. Yanına hiç gitmenize bile lüzum yok, varmanıza bile lüzum yok.

Veyahut Kur’an’la alay ediyor veya Peygamber Efendimiz’in hadîs-i şerîfleri hiçe sayıyor veyahut dinin kabul etmeyeceği konularda fetva veriyor; “Tamam, yapabilirsiniz, olur, yapın, mahsuru yoktur.” bilmem ne...

Sen kimsin ya! Allah’ın mahsuru var dediği şeye mahsuru yoktur diyecek adam mısın sen?

Desen senin sözünün ne kıymeti olur ya?

Mahsuru yoktur.

E Allah mahsuru vardır diyor, Kur'an yasaklıyor, hadîs-i şerîf yasaklıyor. Sen bunu nasıl söylersin?

Ha, adam adam değil de ondan. Yolu yanlış. Bitti. Şeriate uygun değilse hareketi gitti.

İkincisi, yolun, [tasavvuf yolunun] Peygamber Efendimiz'in yolu olması, yani sünnet-i seniyye-i nebeviyyeye uygun olması lazım, bid'at yolu olmaması lazım.

Bu bid'at kelimesini hep duyuyorsunuz.

Bid'at ne demek?

h. Bid'at Ne Demek

Bid'at veya ibtidâ derler, *ibtete'a-yebtedi'u- ibtidâ'an* -ayın ile- “yeni bir şey ortaya çıkarmak” demek. Bid'at da, dinde Peygamber Efendimiz'in koymadığı, öğretmediği yeni bir takım usul, erkan, âdab vesaire ortaya çıkarmak demek.

İslâm'da bu yok. Çünkü Allah peygamberini gönderdi ve buyurdu ki Kur'ân-ı Kerîm'de; *Bismillâhirrahmânirrahîm*.

الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتِمَمْتُ عَلَيْكُمْ
نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا

*el-Yevme ekmeltü leküm dîneküm.*¹

el-Yevme ne demek?

Bugün, İngilizce'deki *today* demek.

Today ne demek?

Bugün demek.

el-Yevme. Başına “el” geldi mi bugün.

el-Yevme. “İşte bugün.” *Ekmeltü leküm dîneküm*. “Sizin dininizi bugün kemâle erdirdim, tamamladım.”

İkmal var ya, ordunun malları, cephanesi bittiği zaman ikmal ediyorsun.

el-Yevme ekmeltü leküm dîneküm. Ey mü'minler! Bugün size dininizi tamamladım.” *Ve etmemtû aleyküm ni'metî*. “Ve size olan bu hidayet nimetimi tamama erdirdim.” *Ve radîtü lekümü'l-islâme dînâ*. “Ve sizin müslüman olmanızdan razı olabilirim. Müslüman olun, başka bir şeye razı olmam.”

¹ 5/Mâide, 3.

Sizin din olarak İslâm'ı seçmenizi ve müslüman olmanızı istiyorum. Ancak ona razı olabiliyim.

Bu âyet-i kerîme gelince sahâbe-i kirâm sevindiler;

“Bak, Allah dinimizi tamamlamış, bize çok nimetler vermiş.” [diye] sevindiler, Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz ağladı. Bu âyet inince ötekiler güldü, Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz ağladı.

Dediler ki;

“Ne yapıyorsun, sevincinden mi ağlıyorsun?”

Dedi ki;

“Hayır, sevincimden ağlamıyorum. Bir şey tamamlanınca o zaman vazife biter. Demek ki Peygamber Efendimiz'in vazifesi bitti, demek ki aramızdan ayrılacak. Ona ağlıyorum.” diyor. Yani Çarşamba'dan Perşembe'nin geleceğini anlayıverdi;

“Haaa, dini tamamladı Allah.”

E ne oldu o zaman?

Peygamber Efendimiz'in vazifesi bitti.

Peki, “Allah dinini tamamladım.” diyor.

Sen ortaya yeni bir şey niye çıkartıyorsun?

Sen kimsin?

Yani Allah dinini eksik mi bıraktı da sen tamamlıyorsun?

Resûlullah bazı şeyleri öğretmedi de mi sen yeni bir şeyler ortaya koyuyorsun?

Olur mu böyle şey?

Olmaz.

“Olmaz!” diye akıl mantık o noktaya getiriyor. Binâenaleyh dinde de bid’at olmaz. Bid’at olursa sonradan çıkma [şeyin dinde yeri yoktur.]

Efendim böyle yaptım, böyle yaparsak iyi olur.

Sus, edepsiz, terbiyesiz!

Dün gittiğimiz yerde [bir ziyarette] birisinin bir çocukluk hatırasını anlattılar.

Evlerinde hoca varmış, hoca her gün soğuk demeden sıcak demeden, soğukta bile yorganı çekerek zikir yapıyormuş. Kızmış bu delikanlı;

E hocam demiş ya, bir gün değil, iki gün değil, üç gün değil, beş gün değil... “Nedir bu zikir?” derken farkında değilim, yanında bastonu varmış, diyor. Bastonu bir kaptı ben de kaçtım ama diyor bastonun kıvrık tarafıyla ayağımı çelmeledi, yakaladı, vurdu Allahım vurdu bana, fena bir dövdü beni, diyor.

Allah'ın dininde [eksiklik yok,] dinini tamamlamış, Peygamber Efendimiz İslâm'ı öğretmiş, bir başkası bir şey yaparsa böyle yapması lazım. Bacağını çelmelersin, aşağı devirirsin, veryansın edersin, aklı başına gelir. Büyüdüğü zaman o zaman aklı başına gelir.

Şurada bir sayfayı [açtım,] bid'at hakkında çok şeyler var. Bid'at ehlinin durumunu anlatan bir hadîs-i şerîfi okuyacağım size. Bu bizim *Râmûzü'l-ehâdîs* baskılarındaki 489. sayfadaki 11. hadîs-i şerîf.

Ebû Hüreyre ve Ebû Said el-Hudrî'nin rivayet ettiğine göre Peygamber Efendimiz buyuruyor ki. Hem de kaynakları neler onları da söyleyeyim: Tavâhî, mezhep sahibi Ahmed b. Hanbel, İmam Müslim, İbn Abdalberr, Abd b. Humeyd. Bu kaynakların hepsi şey yapmış.

Diyor ki Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*;

لَا يَقْبَلُ اللَّهُ لِصَاحِبِ بِدْعَةٍ صَلَاةً وَلَا صَوْمًا
وَلَا صَدَقَةً وَلَا حَجًّا وَلَا عُمْرَةً وَلَا جِهَادًا
وَلَا صَرْفًا وَلَا عَدْلًا يَخْرُجُ مِنَ الْإِسْلَامِ كَمَا
تَخْرُجُ الشَّعْرَةُ مِنَ الْعَجِينِ

Lâ yekbelullahu. “Allah kabul etmez.” *Li-sâhibi bid’atin.* “Bid’at sahibinin, bid’at çıkartan veya bid’ata uyan.”

Bid’at sahibi demek, ya bid’atı uydurup çıkarttı ya da uydurulmuş bir bid’atı kendisi uyguluyor, o da sahibi oluyor. Sahibi öyle oluyor çünkü.

“Bid’at sahibinin.” *Salâten.* “Bir namazını.”

Allah bid’at sahibinin bir namazını bile kabul etmez.

Ve lâ savmen. “Bir orucunu bile kabul etmez.” *Ve lâ sadakaten.* “Bir sadakasını bile kabul etmez.” *Ve lâ haccen.* “Haccını bile kabul etmez.” *Ve lâ umreten.* “Umresini bile kabul etmez.” *Ve lâ cihâden.* “Cihadını bile kabul etmez.” *Ve lâ sarfen ve lâ adlen.* “Hiçbir şeyini kabul etmez; farzını, nafilisini, küçüğünü büyüğünü, hiçbir şeyini kabul etmez.”

Yahrucu mine'l-islâm. “Bu bid’at sahibi İslâm’dan çıkar.” *Kemâ tahrucü’ş-şar’atü mine’l-‘acîni.* “Kılın hamurun içinden sıyrılıp çıktığı gibi çıkıp gider.”

Bid’at, işte bid’at böyle bir şey!

İslâm’da ne var?

İslâm’da Kur’an’ı olduğu gibi muhafaza etmek var. İslâm’da Peygamber Efendimiz’in hadîs-i şerîflerini olduğu gibi muhafaza etmek var. Ve onun dışına çıkmamak, kendi aklından bir şey ukalalık etmemek. İslâm bu! Yani ukalalık etti mi bir insan ukala olur, edepsiz olur, terbiyesiz olur, onun cezası da odur.

Daha çok hadîs-i şerîfler var. Onların metnini okumayacağım. Yalnız onların başına neler geldiğini şuradan okuyayım. Not aldıklarımı okuyayım, onları sıraladım:

1- “Bid’at ehli insanlar cehennem köpekleridir.” Peygamber Efendimiz böyle buyuruyor. Veya “Cehennem ehlinin köpek gibi olanlarıdır.” “Cehennem ehlinin köpekleridir.” İki rivayet var. 72/5 , 155/4.

2- “Bid’at icat eden insan icat ettiği, çıkarttığı bu bid’atın cezasını çekecektir.”

3- “Bid’at sahibine buğz etmek fazilettir.” Yani onu sevmemek, kızmak fazilettir.

4- “Bid’at sahibine hürmet etmek İslâm’ın yıkılmasına yardım etmektir.”

Hürmet göstermek; “Oo, hoş geldin! Buyurun Efendim! Baş köşeye oturun. Çay mı içersiniz kahve mi?”

İslâm’ın yıkılmasına yardım etmektir. Yüz vermeyecek adama, buğz edecek, hürmet etmeyecek.

Neden?

İslâm’ı bozuyor. İslâm’ı aslî halinden, natural, tabii, safî hâlinden çıkartıyor, bozuyor.

5- “Bid’at ehlini korkutmak fazilettir.” Yapma döverim. Yapmazsan şöyle olur böyle olur.

6- “Bid’at ehlinin ölmesi bir fetihtir.” Yani yıkıldı gitti cihandan, kurtuldu ahâli el-hamdülillah diyecekler.

7- “Bid’at zuhur ettiği zaman alimler ilimlerini ortaya koysunlar, bu bid’atla mücadele etsinler, bid’at ehline fırsat vermesinler, din bozulmasın.” Böyle bir hadis var.

8- “Bid’at sapıklıktır.” *Küllü bid’atin dalâleh ve külle dalâletin.* “Her dalâlet.” *Ve*

sâhibehâ. “Onu çıkartan.” *Fi’n-nâri*. “Cehennemdedir.”

9- “Bid’at sünnetlerden kayıptır.” diye hadîs-i şerîfler var yani kaç tane hadîs-i şerîf var onları getirdim buraya.

O halde bid’at olmayacak. Yani yolumuz şeriata bağlı yol olacak, işin içinde bid’at yapılmayacak.

Tabii hiç kimseyi suçlamak istemeyiz çünkü gıybet yapmak istemeyiz. Yanlış yollara insanın aklının gitmesini istemeyiz. Tasavvuf namına, tarikat namına öyle acayip şeyler yapılıyor ki yapmamış Peygamber Efendimiz. Yok öyle şey, bid’at; sonradan çıkmış, olmaması lazım. Olmaması lazım, olursa insan o zaman bir fayda görmez.

Diyecek ki o zaman;

“Hocam, Monash Üniversitesi’nin anfi-sinde bize söylemiştin; Allah’a inanmak lazım, İslâm’a bağlanmak lazım, Resûle ittibâ lazım, nesli ıslah lazım, tasavvuf yoluna girmek lazım. Girdik de işte bir şey olmadı?”

Gel bakalım buraya. Girdin ama yanlış yere girdin. Girdiğin yer yanlış, bid’at yolu.

Bid'at yoluna girdin onun için bir şey elde edemezsin.

Onun için büyüklerimiz tasavvufta sünnet yolunda yürümeye çok önem vermişlerdir.

Açın bizim bağlı olduğumuz yolun büyüklerinin kitaplarını, ne diyecek?

Esas, Peygamber Efendimiz'in sünnetine sarılmaktır.

Diyorlar ki;

“Efendim değiştirme yapmak lazım, reform yapmak lazım, düzenleme yapmak lazım.” Reform, yeniden şekillendirme, düzenleme yapmak lazım.

Bende onlara diyorum ki;

i. Dinde Reform Ama Nasıl?

“Zaten bizim hamlemiz dinde reform. Bizim tarikatımız, bizim tasavvuf yolumuz bid'atlara karşı, sapmalara karşı, işi doğru yola getirmek çalışması. İşin aslı budur.”

İmâm-ı Rabbânî hazretleri, birisi bir laf söylemiş kızmış ona mübarek, diyor ki; “Şimdi yine şeraitçiliğim tuttu, şeraitçilik damarım kabardı.” diyor.

Hız. Ömer'in soyundan, büyük dedesinin huyu, yani sünnet-i seniyyeye karşı birisinin

ters bir şey yapması durumunda celalleniveriyor.

Ne yapmışlar?

Çıkmış hükümdarın karşısına; “Yapamazsın böyle, yok bu Kur’an-ı Kerîm’de, sünnette!” demiş hükümdar hapsetmiş.

İmâm-ı Rabbânî hazretlerinin hapiste yattığını biliyorsunuz. İmâm-ı Âzam Efendimizin de hapiste yattığını biliyorsunuz.

Niye yattılar hapiste?

Eyvallah etmediği için, çıkıp da dobra dobra hakkı söylediği için.

O bakımdan gerçek tasavvuf bu. Gerçek tasavvuf işte Kur’an yolunda, Peygamber Efendimiz’in sünneti yolunda, bid’atlardan uzak. Bizim, açın en basit tasavvuf kitaplarını, Nakşî tarikatının itikadı, tamam, itikad kitaplarında yazılan Ehli Sünnet itikadı, ibadetleri şöyledir ve bid’atlardan kaçınmak şiarıdır.

Biz hadis dersimize her Pazar günü oturup başladığımız zaman hocalarımızdan aldığımız bir dua ile başlıyoruz, öyle okuyoruz.

Ne demek?

Diyoruz ki;

Va'lemû enne efdale'l-hadîsi kitâbullah ve efdale'l-hedyi hedyü seyidinâ muhammedin sallallahu aleyhi ve sellem ve şerra'l-umûri muhdesâtühâ ve külle muhdetin bid'ah ve külle bid'atin dalâleh ve külle dalâletin fi'n-nâri.

Bu bid'at fenadır diyoruz ve tekkemizde ne okuyoruz?

Şu kitapları okuyoruz. Tekkemizde hadis kitabı okuyoruz.

Bizim Gümüşhaneli hocamızın tekkede okunsun diye koyduğu kitap nedir?

[*Râmûzü'l-ehâdis* adlı] hadis koleksiyonudur. İçinde şu kadar hadîs-i şerîf olan bir kitap yazmış; “Bunu okusun benim müritlerim, bunu okudukları zaman kısa zamanda hakîkati muhakkik bir alim olurlar.” buyurmuş.

Demek ki bid'atlardan [sakınmamız gerekiyor.] Bid'atlar hakkında âyetler, hadisler çoktur. Mesela.

وَرَهْبَانِيَّةً ابْتَدَعُوهَا مَا كَتَبْنَاهَا عَلَيْهِمْ

*Ve rahbâniyyeteni'b-tede'ûhâ mâ ketebnâhâ aleyhim.*² Yani bu bizden önceki ümmetlerde dinlerinde bid'atlar çıkarmışlar yollarından sapmışlar onları anlatıyor.

Hadîs-i şerîfler çoktur. Onları böylece anlatmış oluyoruz size.

Tabii bunun dışında daha başka neler gerektiğini de bundan sonraki derse bırakıyoruz.

Çünkü zaman doldu, soru kağıtları birikti, şimdi bunları okuyalım, cevapları Allah nasip ederse anlatmaya çalışalım.

SORULAR - CEVAPLAR

Soru: Muhterem hocam! Benim şahsi kanaatime göre bu memleketteki kardeşlerimizin çoğu İslâmiyeti görünüşte yaşıyorlar, ailevî hayatlarına uygulamıyorlar. Bilhassa ailelerin şuurlusu şuursuzu dahil halleri içler acısı. Tabii bunun türlü sebepleri var.

Benim teşhis ettiğim yönlerden biri, bize dinimizi öğretebilecek iyi yetişmiş hocalar

² 57/Hadîd, 27; "... Ruhbanlığa (gelince): Onu kendileri icat ettiler. Biz onu üzerlerine yazmadık..."

parmakla sayılacak kadar az. Bu çok acı bir şey. Hoca çok olsa bile camiye geliş az oluyor hocayı dinleyiş az oluyor. O bakımdan biz bilelim ki şu bizim Monash Üniversitesi kampüsündeki bu ekstra lüks binalarda ekstra lüks imkanlarla yaptığımız şu eğitim çalışması çok güzel bir çalışmadır yoğun bir çalışmadır. Fevkalade güzel. Keşke bunlar sıklık ve daha uzun zamandan beri olsa.

Hoca vasıflı bir hanım bir toplulukta orada bulunan peçesiz hanımlara; “Siz örtündüğünüzü mü sanıyorsunuz? Siz yüzlerinizle zina yapıyorsunuz, yüzlerinizi de örtmeniz lazım.” dedi. Ve Peygamber Efendimiz’in hanımlarından, Kur’ân-ı Kerîm’den bazı deliller saydı döktü. Bu husus da beni çok üzdü.

Gerçekten bizim yüzlerimiz ve ellerimiz zinaya mı sebep oluyor yoksa hanımlar İslamiyete göre peçeli gezmek zorunda da, Türkiye’deki laik düzenden çekindikleri için hocalar bize eller yüzler hariç diye yanlış fetva mı veriyorlar?

“Hocam bu yüz tesettürünün ölçüsünü bize fetva olarak söylerseniz memnun oluruz.” diye böyle bir yazı geldi. İlk kağıt bu.

Cevap:

Muhterem kardeşlerim!

Yüzün peçe ile örtülmesi mecburi değildir ama hanım vücudunun yüz, el ve ayaklar hariç her tarafının örtülmesini dinimiz emrediyor. Kadının tesettürü yüz, el ve ayaklar hariç her tarafını örtmektir. Yüzü, eğer fitne ve bir takım kötü şeyler olacaksa örtülür. Örtülmezse bir şey icap etmez. Böyle yüzüyle zina ediyor sözü doğru değil.

Şöyle bir durum var. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretlerinin bir hadisi var onu yanlış hatırlamış olabilir onu söyleyen kadın. Diyor ki Peygamber Efendimiz o hadîsi şerîfnde;

“Gözler de zina eder, ellerde zina eder. Gözlerin zinası nâmahreme bakmaktır. Ellerin zinası da nâmahremi tutmaktır, yoklamaktır.”

Yani böyle olursa tabii o da zina sayılıyor, doğru ama normal olarak bir kadın her tarafı örtülü, kalkmış bir yerden bir yere gidiyor, buna zina isnat etmek doğru değildir. [Böyle söylemek] İslâmî ölçülerin dışında başka bir şey olmuş oluyor.

Soru: Salman Rüşdi'nin Şeytan Âyetleri adlı kitabındaki gibi şeytânî âyetler Kur'an'da var mıdır?

Cevap: Kur'ân-ı Kerîm'in âyetlerinin hepsi Rahmânîdir, şeytânî bir âyet yoktur. Yalnız Salman Rüşdi'nin şey yaptığı husus, yaptığı şeytanlık, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz inen vahiyleri Kureyşlilere okurken orada bazı muzip ve kâfir ve müşrikler böyle laflar uydurup söylemişler. Şeytan âyetleri dediği o. Yani Peygamber Efendimiz'e şey değil de, Peygamber Efendimiz'le âdeta aptallar alay etmek ister gibi, yani onun vazifesini engellemek ister gibi gargara yapmak için yani işi karıştırmak için, Peygamber Efendimiz "Allah şöyle buyurdu" diye âyet okurken onlar da oradan uyduruk bir şeyler katıştırmak istediler müşrikler. Şey odur, gürültü patırtı odur.

Allahu Teâlâ hazretleri Kur'ân-ı Kerîm'inde buyuruyor ki;

Bismillâhirrahmânirrahîm.

*Innâ nahnu nezzelne'z-zikra ve innâ lehû le-hafizûn.*³ "Bu Kur'ân-ı Kerîm'i indiren biziz ve bunun korunması bizim kudretimiz altındadır, biz onu mutlaka koruyacağız."

Onun için Kur'ân-ı Kerîm âyetleri korunmuştur, elhamdülillah hiçbir eksîği, hiçbir fazlası olmadan elimizdeki Kur'ân-ı Kerîm dünyanın her yerinde aynıdır.

Kâfirler Peygamber Efendimiz'in zamanında Peygamber Efendimiz'e çok zulümler yaptılar. Biliyorsunuz namaz kılarken başına, secde ettiği yere işkembe koymaya kalktılar. Öteki namaz kılanları dövemediklerini dövdüler, öldürebildiklerini öldürdüler filan, çok çeşitli şeyler oldu. Bu Mekkeli müşriklerle uğraşmak kolay olmadı. Onlar çeşitli şeyleri her zaman yapıyorlar, yapmışlardır ama sonunda küfür yıkıldı gitti, şirk gitti, şeytan mağlup oldu, Hicaz'dan sürüldü, Allah'ın dini galip geldi, her tarafa yayıldı.

Peygamber Efendimiz'le uğraşanlar o kadar çeşitli uğraşmalar yaptılar ki adını yalancı peygamber bile çıkarttılar. Peygamber Efendimiz âyet okuyor gibi onlar da kendileri âyet uydurmaya, taklide kalktılar. Onlar da etraflarına adamlar aldılar ama Peygamber Efendimiz dua ediyordu körün gözü açılıyordu, hasta iyi oluyordu, duası kabul oluyordu. O yalancı, sahte peygamber davasıyla ortaya çıkan şahıs da, ona da gözü ağrıyan adam getirdiler bir

dua etti geçsin diye, gözü tamamen kör oldu. Yani yalancı olduğu için alçak, Allah [öyle yaptı.] Yani yalancı peygamber çıktı, Kur'an'a karşı, karşı âyet gibi başka şeyler çıkartmak isteyenler oldu. Peygamber Efendimiz, Kâbe'nin yanında müslümanlara veyahut muhatabı Kureyşlilere Kur'an âyeti okurken arkadan laf karıştırdılar, araya getirmek isteyenler oldu filan. Onların hiçbirinin tesiri olmadı, olmayacak. Çünkü Allah Kur'ân-ı Kerîm'i ben koruyacağım duyurmuş olduğundan korumuştur.

Ama tabii bu kâfirler İslâm'la o zaman uğraştıkları gibi şimdi de uğraşıyorlar, çeşitli şekillerde mideyi bulandırmaya çalışıyorlar.

Soru: Hocam bid'at-ı hasene olunca dinen sakıncası var mı? Kabul olunur mu?

Cevap: Bid'at-ı hasenenin böyle adlandırılması doğru değildir. Yani bid'at-ı hasene değil ki o da bid'at sanılıyor. Halbuki buna başka mezheplerde istihsan deniliyor. Yani Malikî mezhebindeki adı başkadır. *Mesâlih-i mürsele* deniliyor. Binâenaleyh o isimle anılırsa daha iyi olur.

Yani nedir?

Müslümanların yaşamı dolayısıyla yapmaları gereken bir şey ortaya çıktığı zaman bir

tedbir düşünüp maslahata uygun bir şeyi yapalım demek.

Mesela Hz. Ömer zamanında bakmışlar ki herkes bir köşede teravih kılıyor; kimisi sekiz kılıyor, kimisi 20 kılıyor, kimisi 33 kılıyor filan, Hz. Ömer Efendimiz demiş ki;

“Böyle karışıklık olmasın, imamın arkasında beraberce kılalım.”

Bu bir tedbirdir yani maslahatın güzel olması, yürümesi için düşünülmüş tedbirdir. Kitaplarda bid’at-ı hasene kelimesi de kullanılıyor ama bunu bid’at diye söylememek daha iyi. Mesâlih-i mürsele demek, istihzan demek, öteki mezheplerdeki ismiyle kullanmak karışıklık olmaması bakımından daha iyi.

Mesela bakmış ki Ümmet-i Muhammed cumaya geç geliyor, e ne oluyor?

Hutbe okunmuş oluyor, dinlenmemiş oluyor. Önceden bir ezan okutturuyormuş, herkes ezan okunduğunu duyunca geliyor camiye, toplanıyor sünnetlerini kılıyorlar, ondan sonra asıl ezanı içeride okuyor.

Cuma günü okunan asıl ezan hangisidir?

İçerideki ezandır, ötekisi toplamak içindir, asıl ezan içeride okunuyor. Hutbeyi o zaman bütün cemaat dinlemiş oluyor. Bu bir

maslahattır yani işin güzel olması için düşünül-
müş tedbirdir. Bunlara bid'at denmiyor başka
fıkhî ismi var.

Tabii bunların yani bir hikmete mebnî ko-
nulması dolayısıyla ümmetin karar verdiği,
alimlerin karar verdiği bir şey olduğu için dini
bozucu şeyler olarak görmemek lazım.

Şimdi biz mesela mikrofon kullanıyoruz,
Kâbe'de de kullanılıyor. Medine-i Münev-
vere'de, Mescid-i Nebevî'de de kullanılıyor.

E bu Peygamber Efendimiz'in zamanında
yoktu, bu bid'at mıdır?

Değildir. İmamın sesini, cami çok büyü-
düğü, cemaat çok kalabalıklaştığı için ta arka-
lara kadar duyulması için alınan bir tedbirdir,
bir maslahattır, bu bir işe yarıyor, binâenaleyh
buna bid'at denmez.

Buna bid'at deyip bunu kullanmayanlar
var?

O zaman sen cemaatini kaşık kadar, yani
sesinin ulaştığı yere kadar tutuyorsun.

Olmaz, yani bunun bir mahsuru yok, bu
gerekli bir şey.

*Soru: Bazı cemaate mensup kişiler evde
koltuk olmasını yanlış karşılıyorlar; "Peygam-*

ber Efendimiz koltuğa mı oturuyordu?” diyorlar. Acaba Efendimiz zamanında olmayan bir şeyi şimdiki zamanda kullanmamız yanlış mı? Bu konuda İslâm’ın hükmü nedir?

Cevap: Peygamber Efendimiz’in zamanında da sedir vardı, serir vardı, arş denilen taht vardı, bu Kur’an-ı Kerîm’de de geçiyor.

Saba Melikesi Belkıs hazretleri Süleyman *aleyhisselam*’ı ziyarete geldiği zaman o geliyor ta Yemen’den Filistin’e, Süleyman *aleyhisselam* da ashâbına diyor ki;

“Bu kadın, bu kraliçe, bu melike gelmeden evvel, daha saraya girmeden onun Yemen’deki tahtını, koltuğunu, yani arşını...”

أَيُّكُمْ يَأْتِينِي بِعَرْشِهَا قَبْلَ أَنْ يَأْتُونِي مُسْلِمِينَ

*Eyyüküm ye’tînî bi-‘arşihâ kable en ye’tûnî müslimîne.*⁴ “Onlar müslüman olup bize gelmeden önce onun arşını kim bize getirebilir?” diye âyeti kerîme var.

Hız. Süleyman’ın ashâbından olan veziri; “Ben getiririm.” diyor, şıp tahtı getiriyor. Taht

⁴ 27/Neml, 38.

geliyor, Yemen'den Filistin'e taht geliyor, âyeti kerîmede var.

Sonra Saba melikesi içeriye girdiği zaman soruyor Süleyman *aleyhisselam*; “Bu senin tahtın mı? Senin koltuğun mu, tahtın mı?”

Kâlet ke-ennehû hû. “Ta kendisi galiba!” diyor yani bakıyor, onu Yemen'de bırakmıştı buraya nasıl geldi? Kim oradan alıp getirebilir?

Muhafızlar var saraydan çıkması şey yapması kolay mı?

Ke-ennehû hû. “Sanki o!” diyor, çok benziyor.

O işte! Hz. Süleyman'ın veziri kerâmet yoluyla onu getiriyor.

Demek ki rahat oturmak için arş denilen, taht denilen, sedir denilen, serir denilen şeyler vardı. Tabii modellerini, koltukları, şekilleri nasıldır detayını bilemeyiz ama vardı. Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* böyle bir arşta, böyle bir serirde filan oturmuş, hasırda oturmuş, sade bir şekilde oturmuş.

Bir keresinden birisi ona, Efendimiz güzel rahat yatakta yatsın diye meşinden güzel bir yatak yapmış, onu da bir gece yattıktan sonra geri göndermiş;

Bana çok rahat geldi, teheccüt namazına kalkamadım bu rahatlıktan dolayı.” demiş o yatağı da geri göndermiş.

Efendimiz’in yaşam tarzı öyle ama bizim yatağımız var yatağa da yatmayalım demek değil; yorganımız var yorgan örtmeyelim mânasına gelmesin. İhtiyaç olan şeyler yapılır, lüks olan şeyler yapılmaz. Yani lüks israf olduğundan, lüzumsuz şeyleri yapmamak lazım. İhtiyaç olan şeyler yapılabilir.

Soru: Avustralya dâru’l-harp midir?

Cevap: Dâru’l-harp statüsündedir. Müslümanların yönetmediği, hakim olmadığı bir diyar dâru’l-harptir. Müslümanların, İslâm ahkâmını uygulayıp yaşadıkları yer de dâru’l-İslâm’dır.

Yalnız burada siz bir anlaşmayla bulunuyorsunuz, yani buraya harp ile gelmiş değilsiniz. Karşılıklı yapılan bir anlaşmaya göre geliyorsunuz. Onlar size hürriyetlerinizi vermişler, ibadetlerinizi yapıyorsunuz filan. Dâru’l-harp statüsündedir.

Soru: Yemeği üç parmakla yemenin sünnet olduğunu biliyoruz ama çatal ve kaşıkla yemenin bir sakıncası var mı?

Cevap: Çatal ve kaşıkla yemek yemenin bir sakıncası yoktur. Zaten kaşıkla yenecek yemeği üç parmakla da olsa yiyemezsiniz. Zaten mecbursunuz kaşık kullanmaya çatalı da herkes kullanır, çatal yerine geçecek şöyle batıp da yiyen şeyin Efendimiz'in kullandığı rivayet ediliyor. Mahsuru yoktur bir yeme vasıtasıdır.

Soru: Evlatlarımızdan bazısı hayırsız, ne yapalım?

Cevap: Dua etmek lazım. Annenin babanın duası makbuldür. Eh Allah hidayet versin, doğru yola getirsin. Hocaların dualarını inşaallah Allah kabul eder. Yalnız çocuklar büyümeden, âsi olma yaşına gelmeden çocuğun gönlüne imanın sevgisini aşılama sizin vazifeniz; babaların, annelerin vazifesi. Çocuğun sonradan âsi olması bazen bu görevin yapılmamasından olabilir, bazen de Allah ona hidayet nasip etmediği için olabilir.

İkinciye misal nedir?

Nuh *aleyhisselam*'ın oğlu. Babası peygamberdi, cümle cihan halkına imanı telkin ediyordu, doğru yola çekiyordu ama oğlu babasına inanmadı. Bu olabilir. Yani Peygamber evlâdı cehennemlik bir insan olabiliyor. Peygamber karısı, Nuh *aleyhisselam*'ın karısı, Lut

aleyhisselam'ın karısı kâfire, ikisi de inançsız insanlar, onlar cehenneme gidecek, Kur'ân-ı Kerîm bildiriyor.

Böyle şeyler olabilir ama bazen de anne ve babanın eğitimi yapmamasından dolayı oluyor. Eğer bu çocuğun sonradan azıtması, sapıtması annenin babanın ihmalinden, eğitim yapmamasından dolayı olursa anne ve baba mesuldür ve kıyamet gününde evlat annenin babanın yakasına yapışacak, Allah'ın huzuruna götürecektir ve Allah'a dava edecek, diyecek ki;

“Bu babam, bu annem bana İslâm'ı öğretmedi de yâ Rabbi, ben ondan senin istediğin gibi kul olmadım. Bunlardan davacıyım!” diyecek.

Bu hadîs-i şerîflerde sabittir. Onun için âyet-i kerîmede buyuruyor ki Kur'anı Kerîm;

*Kû enfüsekûm ve ehlîkûm nârâ.*⁵ “Kendinizi de, çoluk çocuğunuzu da, ailenizi de içinde insanların, kayaların çatır çatır yandığı cehennem ateşinden koruyun. Yakıtı insanlar ve taşlar olan cehennemden koruyun.” buyuruyor.

Muhterem kardeşlerim!

Bunun için ben her gittiğim yerde, sadece Avustralya’da değil, Türkiye’de de, başka yerde, Almanya’da da Amerika’da da diyorum ki;

“Size havadan önce yani nefes alıp da hayatınızı devam ettirdiğiniz şu teneffüs ettiğiniz havadan önce, içtiğiniz sudan önce, yediğiniz gıdadan önce dininizi öğretecek hoca lazım.”

Neden?

İnsan havasız kalırsa boğulur ölür, imanlı giderse cennete gider. Aç kalırsa ölür cennete gidebilir, susuz kalırsa ölür cennete gidebilir ama imansız ölürse cehenneme gider.

Onun için önce hoca lazım. Onun için insanların hepsi koltuktan, kanepeden, divandan, büfeden, kristalden, gümüşten önce paralarını toplayıp kendilerine hoca bulsunlar. Cami yapsınlar, hoca bulsunlar, iyi hoca getirsinler. Başkası kâr etmiyor, iyi hoca olmayınca iş fena oluyor. Hem de eğitimlerini yaptırırlar.

Bakın şurada çok güzel bir mikrofon tertibatı var. Ben konuşmacı olarak biliyorum, mikrofon tertibatı düzenli olmayınca konuşma da

güzel olmuyor. Anfi şeklinde çok güzel bir kademeleşme var, çok rahat dinleme yapıyoruz. Böyle bir salonu biz Türkiye’de milyonlara kiralayabiliyoruz.

E bakın şimdi siz burada on gündür bu adamlar Allah bunların kalplerine kabul duygusu vermiş üniversiteyi size veriyor. Koca üniversitenin kampüsü mikrofonlarıyla, elektronik cihazlarıyla, projektörleriyle, kullanırsanız projeksiyonlarıyla sizin emrinizde. Bu bir eğitim şeyidir.

Ben dün Mehmet Ali [Torlak] hocaya dedim ki, biz Broadmeadows camisine gittik o Coburg camisine gitti;

“Heralde cami bomboştur, Araplar mı vardı?” filan dedim.

Yoo dedi, cami tıklım tıklım doluydu dedi.

Yani burada kontenjan var, bizim Coburg camisinde insanlar buradaki eğitimin pırlanta olduğunu anlayamamış.

Getirsene çocuğunu! Sen, sen öğretebilecek misin çocuğuna?

Kendin biliyor musun?

Karına öğretebilecek misin?

Getirsen de öğrense ya burada! İşte fırsat, işte üniversite, işte İslâm üniversitesi, işte ders! Getirsene, öğretsene!

Yok. Getirmedi! Dün akşam yılbaşı gece-sinde kim bilir ne yaptı?

O kadar tembihledik yani aman etme ey-leme, günaha girme, kafirlere benzemeyin fi-lan dedik. Kaçıracaktı çocuğunu, hazır burada kaçacak yer bulmuşsun, bak işte biz de buraya kaçtık elhamdulillah. Hop kaçtık ve gece ne gürültü duyduk, ne patırtı, ne nâra, ne sarhoş, hiçbir şey görmedik. Elhamdulillah, okya-nusta bir adaya çıkmış gibi, selamete ermiş gi-biyiz.

Muhterem kardeşlerim!

Eğitim önemli, eğitimin önemini anlamı-yor insanlar.

Coburg cemaati anlamazsa öteki insanlar nereden anlasın?

Şimdi onlar diyorlar ki;

“Aile kampı. Herhalde bir karavan parkını tuttular, kimisi çadırda kimisi karavanda otu-ruyor.”

Gelseler de bizim burada padişah gibi yaşadığımızı bir görseler, öyle çok dizlerini dövüp de yakalarını yırtacaklar ama sonra anlayacaklar.

Ben diyorum ki, videoya çekin de bir ah vah etsinler, şöyle bir görterin.

Soru: Diyorsunuz ki her işin başında sabır. Bir adam dövmeye, vurmaya hazır, kesmeye hazır, görgüsüzlüğün âlâsı. Haydi bakalım gel de sabret! Sabretmek dile kolay! diyor çok dertli hanımefendi.

Cevap: Bana bak içinizde karısını döven kim var böyle, çıksın da bakalım görelim?

Çok günah, çok yanlış, yani zulmün, evlâdına bile yapılsa âhirette hesabı vardır. Evladı bile dava edecek şeyinden.

Bakın ben size bir misal söyleyeyim. Bir albay vardı, albay olduğundan, asker olduğundan sert mizaçlı olduğundan, çocuğunu çok dövermiş. Valla şöyle 60-70 yaşlarında o adamın evlâdına yalvardığını biliyorum;

“Affet beni evladım! Bağışla beni evladım! Hakkını helal et evladım!”

Ötekisi de kasılıyor çünkü o şey yaptı. Şimdi mal mülk sahibi oldu, zenginledi, şey

yaptı ama unutamıyor, unutulmuyor, yani o yapılan şeyler, söylenen sözler unutulmuyor.

Onun için evladınız bile olsa hakkını üzerinize geçirmeyin, karınız bile olsa dövüp de hakkını üzerinize geçirmeyin, âhirette fitil fitil burnundan gelir, dövmeden hallet.

Haydi işte Peygamber Efendimiz hiç dövmemiş. Görelim sizi, Peygamber Efendimiz'in dövmeme sünnetine uyun. Yani asıl babayiğitlik bu.

Ben çok acı misaller duyuyorum. Müslüman kadın, başörtülü, uzun mantolu; "Hocam kocam beni dövdü mü başımdan tutar duvara vurur kafamı, duvarlar kan içinde kalır." diyor.

Ya bu karşıdaki senin Rus gavuru mu?

Nasıl dövebilirsin?

Ne biçim vicdan?

Nasıl bir insanlık?

Çok büyük bir eğitimsizlik yani çok büyük bir günah.

Soru: Sayın hocam! Önce size bu kampa katıldığınız ve bize sizi dinleme fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim. Ben iki bekar gencin evlenmesine vesile olmaya çalışıyorum ama bana bazıları; "Sen karışma, kötü olursa

senden bilirler.” diyorlar ama ben Allah rızası için yapıyorum. Bu konuda fikriniz nedir?

Cevap: Bu konuda Peygamber Efendimiz buyuruyor ki; “Aracılıkların, şefaatlerin, -ya bu iyidir, haydi yapiver filan demek şefaat yani aracı olmak- aracılıkların, şefaatlerin en hayırlısı nikâh konusunda yapılan aracılıktır.”

Çok hayırlı çünkü iki insanın dininin bütünleşmesine sebep olacaksınız. Bekar oldu mu insanın dini yarım, evlendiği zaman dini bütün oluyor. Namazı 73 kat daha sevaplı oluyor, birçok hayırlar oluyor. O bakımdan hayra vesile olmuş oluyor.

E bunlar biribirleriyle geçinemezler de sonra gelirler benden bilirlerse?

Sen bizi biribirimizle buluşturdu da, başımızı zârlara yaktın da, bizi mahvettin de bilmem ne derlerse ne olacak?

Hayır, siz yapmadınız. Siz iyilik yapmak istediniz onlar geçimi başaramadılar. Başarsalardı, sizin yaptığınız iyi niyetli bir şey. Ama tabii ben de aynı endişeleri duyuyorum, duyuyorum, duyuyorum. Yani iki insanı hayırlı bir şey yapmaya çalışıyorsunuz sonra araları bozulunca size küsüyorlar, sizin yanınıza gelmiyor-

lar, yanlış şeyler olabilir. Olsun, biz Allah rızası için yaparız, beğenen beğenir beğenmeyen beğenmez.

Soru: Yabancılar bize hediye veriyorlar bazısı diyor alın, bazısı diyor almayın. Açıklar mısınız?

Cevap: Hediye alınır, hediyein bir mahsuru yok. Yalnız hediyein âdâbı, hediye edene bir mukabelede bulunmaktır. Eğer mukabelede bulunmak olmazsa, işte birkaç söz söylemek o da şey yapar.

İnsan bazen fakir olur, yanında bir şey olmaz, mükâfat karşılık veremez, o zaman ne olacak?

İşte hayır dua eder müslümansa, sonra da birkaç güzel cümle söyler, sonra bir fırsat düştüğü zaman o da ona bir hediye verir.

Hediye gönül hoşluğu ile verildiği için alınır. Hatta gayrimüslim ülkelerinde yaşayan müslümanlar onların kendi kanun ve usullerine göre normal olarak verdikleri şeyleri aldıkları zaman vebal altında kalmazlar. Çünkü kâfir [kendi] gönül rızasıyla veriyor.

Soru: Kadının saçının uzun veya kısa olmasının bir mahsuru var mı yok mu? Saçım uuzun olduğu zaman o zaman için içim daralıyor.

Cevap: Bir mahsuru yoktur, yalnız bizim mezhebimize göre saç kadının ziynetidir. Ziynettir onun için gösterilmemesi lazımdır. Yani şurasından filan çıkmaması lazım, iyice örtünmesi lazım. Saç ziynet olduğunda örtülüyor fakat tabii uzun saç olduğu zaman bakımı zor oluyor bir, ikincisi yıkandığı zaman kuruması zor oluyor ve ıslak kaldığı zaman saç, baş ağrısı vesaire gibi şeyler olabiliyor. Kısa olabilir, kısaltılabilir, onun dinî bir mahsuru yok.

Soru: Sayın hocam Aziz Mahmud Hüdâî hazretleri hangi tarikate mensuptu? Nakşibendî tarikatına bağlı mıydı? Siz onun dersini veriyor musunuz?

Cevap: Aziz Mahmud-u Hüdâî hazretleri, Halvetiye tarikatının bir koludur, Celvetiye tarikatındandır. O tarikatın Hacı Bayram-ı Velî ile ilgisi vardır. Onların da geriye doğru bizim tarikatlarımızla bağlantısı var.

Soru: Rüyada görülen filozof kişiler gerçek midir? Dünya âleminde ne gibi etkisi vardır? Bunu açıklar mısınız?

Cevap: Rüyada görülen insanlar gerçek insanlar olmayabilir. Yani burada filozof derken evliya mıdır demek istiyor? Herhalde söylediği

yani birisi geldi göründü gözüne acaba bu evliyâ mıdır değil midir? O şu anda söylenecek bir şey değil. Evliya da görülebiliyor rüyada, evliyâ olmayan insan da görülebilir veya evliyâ kılığında şeytan gelip aldatabilir de. Eğer şeriate aykırı sözler söylüyorsa evliyâ kılıklı bile olsa şeytandır.

Rüyamda birisi geldi bana, “Bundan sonra namaz kılma!” dedi. Aksakallıydı, pırıl pırıl yüzü nurluydu...

Ne bu?

Şeytan. Şeytan çünkü namaz kılma diyor, Allah namaz kıl diyor, böyle olabilir.

Şeytan sadece Peygamber Efendimiz’in suretine bürünemez. Yani Peygamber Efendimiz’i rüyada gören onu görmüş demektir. Peygamberimiz’in suretine giremez ve onunmuş gibi söz söyleyemez. Yalnız bazen Peygamber Efendimiz’i görenler Peygamber Efendimiz’i kendi şekliyle görmezler başka türlü görürler. Mesela sakalsız görür, mesela bir başka türlü görür filan bu görünüşü onun Peygamber Efendimiz’in sünnetine karşı bir kusurundan dolayıdır. Yüzünü görmez demek ki sünnetleri yapmıyor veyahut sakalsız görür demek ki Pey-

gamber Efendimiz'in sünnetini ihmal ediyor filan gibi yani böyle şeyler olabilir. Gördüğü zaman Peygamber Efendimiz'i görür ama tam şeyini görmez. Tam görmüyorsa bu kendisinin kusurundandır.

Soru: Evlenecek gençlerin birbirlerini görmesi ve konuşması uygun mudur? Ve sizce en uygun evlenme yaşı hangisidir?

Cevap: Evlenecek eşlerin birbirlerini görmesine fıkıh müsaade etmiştir, görür konuşur. Hz. Ömer *radıyallahu anh* evleneceği kimseyle görüp konuştu diye rivayet vardır. Peygamber Efendimiz'den de tavsiye vardır. "Görsün ki geçim sonradan daha tatlı olsun." diye tavsiyesi vardır, bu böyledir.

En uygun yaş en erken yaştır. Buluğa erdikten sonra ne kadar erken evlenirse günahlara dalmadan hayatını korumuş olur. Hayatın en büyük meselesini halletmiş olur. Mümkünse [erken evlendirilmelidir.]

Ben kendi çocuğuma daha ortaokuldayken, lisedeyken; "Evladım, evlendireyim seni, gelinimize de sana da bakarız." demiştim ama o ta üniversiteyi bitirdikten sonra evlendi, ayrı ama ben teklif ettim. Çünkü bir anne baba çocuğunu evlendirmez de çocuk delikanlılıktan

dolayı günah işlerse, evlendirmedeği için anneye babaya yazılır, evlendirmesi lazım.

Soru: İlim farzdır fakat en çok dünya ilmi mi âhiret ilmi mi? Çünkü çoğu kişiler ilim denilince dünyevî ilmi düşünüyorlar.

Cevap: Dünyevî ilmi farz değildir. Farz olan insanın âhiretini kurtaracak olan iman ilmidir. Bu farzdır. Her insanın âhiretini kurtaracak dini bilgileri öğrenmesi farzdır, [farz-ı] ayn olan ilimdir, öteki ilimler farz-ı kifâyedir. Yani bazıları öğrenir o vali olur, berikisi marangoz olur, ötekisi fırıncı olur. Yani fırıncının da gidip fizikçi olması veya kimyager olması gerekmez. Meslekler farklı olabilir ama herkesin âhiretini kurtaracak iman bilgilerini, itikat bilgilerini öğrenmesi mecburidir.

E ilim denince bu zamanın insanların çoğu dünyevî ilmi düşünüyorlar?

Doğrudur fakat işin gerçeği o değildir. Atom ilmi bile olsa dünya ilmi dünyada kalır ama âhiret ilmi gerçek âhiret ilmiyse, insana cenneti kazandırır, en büyük şeyi kazandırmış demektir. O halde en yüksek ilim marifetullahdır, Allah ilmidir. Yani bizim birkaç ders-tir bahis konusu ettiğimiz ilimdir, en yükseği odur. Onu bildi mi insan, Allah'ın dostu oldu

mu, Allah'ın sevgili kulu oldu mu hem dünyada hem âhirette her şey olur.

Soru: Muhterem hocam esselamü aleyküm.

Aleykümselam.

Bugünkü derslerden anladım ki farkında olmadan söylediğimiz sözlerle veya işlediğimiz bazı amellerle dinden çıktığımızı anladım. Eğer böyle bir hal üzerine ölürsek yargılanmamız ne hal üzere olur bizi aydınlatır mısınız?

Cevap: Tabii insan, Allah korusun kendisi istemeden dinden çıkabilir. Söylediği söz ve sahip olduğu yanlış kanaatten dolayı öyle bir muradı olmadığı halde dinden çıkabilir. O zaman kâfir muamelesi görür, onun için çok dikkat etmek, söze dikkat etmek lazım.

Ben bazen söylediğim bir ilahiden bile pişmanlık duyuyorum. O ilahideki bazı sözlerden sonradan gocunduğum için. Yani çok önemli. Hz. Ali Efendimiz diyor ki, dün akşam okuyamadık şeylerini, “İnsan sözünü de amelinin bir parçası bilmeli.” Yani namaz kılıyoruz, oruç tutuyoruz, sadaka veriyoruz, bunlar âmâl-i sâliha. Söz de öyle, söz de çok önemli. Söz hava değil, söz bir soluk değil, söz de bir amel.

Soru: Hocam namazdan sonra açıktan tesbih çekmek bid'at mıdır?

Cevap: Hayır bid'at değildir. Her yerde açıktan harıl harıl tesbih çekenler, bid'at diye oturup kalkan Suudlular bile namazı *esselamü aleyküm verahmetullah, esselamü aleyküm verahmetullah* diye bitirdiler mi caminin içi böyle gulgule etrafı dolduruyor. Herkes kendisi şey yapar, âşikare de zikredebilir, gizli de yapar. Tek başına da zikir etmek vardır topluca da zikir etmek vardır. Zikir zikirdir, zararı yoktur faydası vardır, bid'at değildir. Topluca Allahu Ekber getirirlerdi sahabeyi kirâm, topluca lâ ilâhe illallah denirdi.

Soru: Peygamber Efendimiz sahabesine; "Oturun, beni gözünüzün önüne getirin şöyle şöyle düşünün demiş mi?" Rabıta ile ilgili konuda bize daha geniş bilgi verir misiniz?

Cevap: Peygamber Efendimiz'in geçen gün hadîs-i şerîfini okudum. Hz. Âişe validemize diyor ki, "Şu yüzü, şu yüzü görmekten mahrum olan çok nasipsiz insanlar." diyor. Hz. Âişe validemize söylüyor. Tabii Resûlullah Efendimiz'in cemalini görmek bir saadettir, onu hayalinden çıkarmamak bir devlettir.

Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz öyle bir kimseymiş. Peygamber Efendimiz'in hayali hatırından hiç gitmeyen bir insanmış. Peygamber Efendimiz'in; "Beni babanızdan, evladınızdan ve bütün insanlar daha çok sevmedikçe gerçek müslüman olamazsınız." dediğini biliyoruz.

O bakımdan bu râbıta-ı mürşidin sebebi şudur ki, Kur'ân-ı Kerîm'de Allahu Teâlâ hazretleri; "Sâdık kullarla beraber olunuz."⁶ buyuyor. Yani onlar neredeyse, hangi cephedeyseniz de onların yanında olun. Çünkü sâdık kullar, doğru sözlü doğru özlü insanlar, onlarla beraber olunduruluyor. Onlarla beraber olmak ya elinden eteğinden tutmak, yanından ayrılmamakla olur ya da mânevî bakımdan gözüyle, gözünü kapatıp hayaliyle onu düşünmek suretiyle olur. Daha başka çeşitli faydaları vardır.

Soru: Hanımlar olarak, biraz erkek kardeşlerimize dokunacak ama sizden duyunca hiçbir şey diyemeyecekler. Allah hanımları korumuştur ve çok hak sahibi yapmıştır ama buna en dindar erkek bile olsa işine gelmeyince oralı olmuyorlar. Mesela çocuk bakımı

bir, mihir, -mihir değildir mehirdir, e harfiyledir- mehir, üç yemek yapmak, dört hanımı çalıştırıp da sonra parasını almak.

Cevap: Tabii dördüncüsüne hakkı yok ama çocuk yapma erkek görevi değildir. İkincisine hakkı vardır, mehir kadının hakkıdır erkeğin kadına mehri vermesi lazımdır.

Çocuğu bakmak deyince açıklama yapıyorum. Çocuğun yemesi, gıdası, barınması, vesairesi babanın görevidir. Baba kazanacak anne sorumlu değildir. İsterse meme bile vermez ama çocuğun bakılması, yetişmesinde annenin de sorumluluğu vardır. Çocuğa baba bakmaz. Yemek yapmakla da sorumlu değildir baba, yani buğday ekmeği getirdiği zaman kadının katık istemeye hakkı yoktur. Kimsenin hakkı yoktur çünkü buğday ekmeği güzel bir gıdadır, başka bir şeye lüzum kalmaz. O bakımdan ille yemek yapacaksın, geç mutfağa, tak önlüğü, yıka bulaşığı filan gibi bir şey mâkul bir şey değil ama şu var ki şimdi adam, erkek dışarıda çalışıyor hanım da evde duruyor, bir iş bölümü oluyor. Hayat müşterek olduğundan o ev işlerini yapıyor, yemek yapıyor, çocuğa bakıyor, ötekisi de dışarıda kazanıyor, getiriyor bera-

ber yiyip içiyorlar, mutlu oluyorlar. Burada çocuğa sen bakacaksın demeğe hakkı yok ama beraber bakarlar, bazen o bir yere gider çocuğa bakabilir.

Mehir hakkıdır. Erkekten kadın mehri istediği zaman alır, vermesi lazım. Hanımı çalıştırıp da parasını almak erkeğe yakışmaz. Hanımın parası erkeğe uygun değildir. Hanımı çalıştırmak bile uygun değildir ama çalışmanın şekilleri var. Kadın mesela evde terzilik yapıyor, bilmem ne yapıyor, kazanıyor ayrı. O yani herkesin kazancı kendisinedir. Koca oldu diye parayı elinden alamaz, haksızdır. Rızası olmadan aldığı zaman kul hakkı yemiş olur.

Soru: İslâm'da boks müsabakasının yeri var mıdır?

Cevap: Yoktur. Çünkü boksta kan dökülüyor, burun kırılıyor, şey yapıyor iyi bir spor değildir. Boksör olduğunu anlayınca bizim Erol kardeşe de söyledim ben. Yani başka sporlar var, güreş var, şey var. Savaşta lazım olacak bilgileri öğrenmek ve vücudu eğitmek var ama boks spor değil. Boks bir şov ve sonunda sakatlık ve hastalık, beyin sarsıntısı ve ölüm oluyor. Birçok boksörlerin, meşhur boksörlerin nasıl boks yaptığını televizyonda görüyoruz. İnsan

insanlık namına çok üzüyor. Güm güm, güm güm, güm güm kafasına vuruluyor, burnu kanıyor, kaşı patlıyor vesaire, sendeliyor şey yapıyor. Bu Romalıların esirleri arslanlara parçalattırması gibi bir gaddarlıktır, spor değildir. Ben boksu spor olarak görmüyorum. Yani kan döktüğü için şey yaptığı için uygun bir şey değildir.

Soru: Bid'atların hepsi kötü mü yoksa mevlit gibi bid'atlar dahi, o da iyi mi?

Cevap: Mevlit konusunda ümmetin arasında münakaşa olmuştur. Bazıları bunu uygun görmemişlerdir. Fakat mevlit Peygamber Efendimiz'in tasvip edeceği bir şeydir.

Neden?

Çünkü Peygamber Efendimiz'in huzuruna Kab b. Züheyr geldi *Bânet Suâdu* [isimli] kasidesini okudu da Peygamber Efendimiz onu tal-tif için hırkasını çıkarttı giydirdi. Hırkasını hediye etti ona. *Bânet Suâdu* kasidesini Peygamber Efendimiz'e takdim etmiş, hem de Peygamber Efendimiz onun daha önceki kötü şiirlerinden dolayı cezalandırılmasını istemişti. O saklandı, kendisini yakalattırmadan Peygamber Efendimiz'in meclisine kadar geldi hazırladığı kasideyi okuyup affını diledi. Yani,

وَالْعُذْرُ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ مَقْبُولٌ

Ve'l özü inde rasûlillahi makbûlü filan diye de böyle şey yaparak affını diledi.

Resûlullah Efendimiz hem affetti hem hırkasını çıkardı giydirdi. O İstanbul'daki Hırka-ı Şerîf camiindeki hırkanın bir rivayete göre o hırka olduğu söyleniliyor.

Demek ki şiirin İslâmî olanına Peygamber Efendimiz müsaade etmiştir. Hatta kendisinin Kab b. Mâlik el-Ensari, Hassan b. Sabit hazretleri gibi şair sahâbesi vardır. Binâenaleyh mevlit Peygamber Efendimiz'e sevgiyi, duyguları terennüm eden bir şey olarak yasak değildir.

Bid'at deyip de mevlidin karşısına çıkanlar niçin çıkıyorlar?

Diyorlar ki bu böyle bir dinî merasim hâline geldi namaz gibi oruç gibi. Namaz, oruç, zekât, mevlit... Yani böyle dinî merasim gibi telakki ediliyor bu konuda İslâm'da böyle bir şey yok bid'at diyorlar. Halbuki öyle değildir. Onu söyleyen de Emir Sultan hazretleri tavsiye etmiştir, haydi, Resûlullah'a sevginizi ifade eden şiirler yazın demiştir, Süleyman Çelebi ondan yazmıştır.

Şiir de çok güzeldir; besmeleyle başlıyor, zikri anlatıyor, Esmâ-i Hüsnâ'yı söylüyor, Peygamber Efendimiz'in hayatını anlatıyor, miracını anlatıyor, gayet güzel bir şeydir. Ve asırlarca ümmeti Muhammed arasında okunmuş, feyiz vermiştir, insanları duygulandırmıştır. Yani onun kötü olmadığı kanaatinde olan bir kimseyim ben.

Soru: Dünya sevgisini kalpten nasıl çıkarılabilir?

Cevap: Dünya sevgisi demek insanın bu dünya hayatını ana gaye edinmesi, âhireti ihmal etmesi, âhireti ihmal ederek bu dünyaya çalışması demektir. Yani adam iş kurmuş, işe dalmış, para kazanma hırsına düşmüş, harıl harıl böyle şey yapıyor, ömrünü böyle geçiriyor.

E namaz, Cuma, oruç, hac nerede?

Yok. Çalışıyor adam, dükkanı bırakamıyormuş, bilmem neymiş, vesaire...

Ha, dünyaya dalmış, para hırsına dalmış, parayla elde edilecek şeyleri ana amaç edinmiş, işi gücü onunla geçiriyor, âhirete ait çalışması vesairesi yok. Dünya sevgisi budur.

Yoksa dünya güzeldir; manzarası vardır, çiçeği vardır, balı vardır, kaymağı vardır, denizi vardır, deresi vardır, kuş sesleri vardır güzel, güzel. Güzel tarafları güzeldir. İnsan müslüman olarak onlara ibretle bakar, sevgiyle bakar, Allah'ın kudretini görür, Allah'a hamdeder, şükreder. Oturduğu zaman bahçesine;

“Elhamdülillah yâ Rabbi! Bana güzel bir ev nasip etmişsin. Bak ağaçları ne kadar güzel, şurada çiçekler var güzel kokuyor, hanımelleri, sümbüller, lâleler, kuşlar ötüyor. Elhamdülillah!”

Tamam, bu güzellikler dünya sevgisi sayılmaz. Dünya sevgisi diye kastedilen, söylenmek istenen, insanı insana âhiretini ihmal ettiren dünya meyli demektir, bu yasaktır. Yoksa dünyanın sevilecek şeyleri güzeldir. Nitekim Peygamber Efendimiz'e diyorlar ki;

“Yâ Resûlullah insan güzel yemeyi, güzel giyinmeyi sever bu da kibir midir?”

“Hayır, kibir değildir.”

Tabii herkes giyinmek ister, yenisini giyinmek ister, eskisini bırakıp tazelemek ister. Güzel yemek ister, gönlü çeker, başkasında görse imrenir, yutkunmaya başlar, bunlar nor-

mal. İnsanın normal arzuları, beğenileri, baktığı zaman hoşuna giden şeyler, bunları sevmek dünya sevgisi değildir. Bunlara dalıp âhîreti unutmak, bunlara dalıp Allah'a güzel kulluk etmeyi ihmal etmek dünya sevgisidir.

Soru: Zikir anında görmüş olduğum bir durum oldu. Ayaklarım dizlerime kadar ateş alıyor oldu. Sonra da göğsümün arasında sıkışıklık oldu derin nefes aldım rahatladım. Sonra da gözlerim kapalı olduğu halde bir beyaz ışık bir siyah ışık gelip geçti, gözlerimden yaşlar geldi. Sonra bir kişi siyah başörtülü arkasından gördüm elleri havada dua ediyor halde idi, görüntü gitti. İki sefer iki gecede de deprem oluyor şekilde hissettim yine sağ gözümde yaşlar geldi. Bunların ne anlam taşıdığını bana açıklayabilir misiniz?

Cevap: Allahu a'lem ayaklarının ateş alması deprem olması yani bazı kusurlarınız var ki bir ihtar oluyor demektir. Tamam, ayağınızın ateş sarmasına yerin sarsılmasına yani zelle olup felakete uğrama hâline düşmemek için ey kulum, Allah'a ibadetine dikkat et, Allah'a dua et, Allah'ın yolunda yürü, Allah'ın yolunda ihmal gösterme, zikrinde ibadetinde

gayretli ol mânasına gelebilir. Allahuâlem bi's-sevap.

Soru: Bazı mürşit diye bilinen kişilerin genel mânada zâhiren şeriata aykırı bir davranışı yok. Namaz kılıyor, oruç tutuyor, sakal ve tesettüre riayet ediyor kısaca Kur'an ve sünneti kabul ettiğini söylüyorlar. Acaba bu şahıslar hakkında bu bilgiler o kişinin mürşit olmasına yeterli midir? Biz bir kişinin kâmil bir mürşitten icazet alıp almadığını nasıl tesbit edeceğiz?

Cevap: Bu şartlara sahip olmak kâfi değildir, insanları terbiye edecek meziyeti, kabiliyeti olması lazımdır. Nefsin ayıplarını, kusurlarını bilecek, şeytanın oyunlarını bilecek, terbiye ve irşat vazifesini, selahiyetini, diplomasını almış bir kimse olması lazım. Çünkü herkes bir nasihat söyler, herkes bir şey yaptırtır ama yanlış şeyler yaptırıyor bu sefer terbiye ettiği insanı bozuyor, irşat etmeye çalıştığı insanı yanlış yerlere götürüyor, kötü işler yaptırtıyor, yanlış eğitim veriyor, o zaman o iyi müslüman olmuyor. Binâenaleyh terbiye etmesini iyi bilmeyen insan mürşit olamaz.

Bazen iyi bir yolun iyi hocası bitiyor, iyi hocası kalkıyor yerine selahiyetsiz, bilgisiz bir

kimse geçiyor o zaman ona, o ilk hocasına mânevî bakımından bir halife tayin etmek filan gösterilmiyor.

O ne demek?

Yani senden sonra artık senin dervişlerin yaşayan falanca büyük zâta bağlansın demek. Mânası odur onun.

Birisi demiş ki, hocam siz vefat ederseniz yerinize kim geçecek?

Sormuşlar bir zâta, [o da;]

“Bakın demiş, dört kişinin icazetnamesini yazdım hazırladım, imzaya kaldı, işaret bekliyorum Resûlullah’dan mânevî işaret bekliyorum demiş, gelirse, bunlardan hangisine gelirse imzalayacağım yerime onu bırakacağım.”

Gelmemiş işaret.

Benim hissim, tahminim, gelmeyişinin sebebi o şahısların hocamıza bağlanması lazım geldiğindendi. Çünkü o şeyh efendi hocamıza çok hürmet etmiş. Hocamızdan yaşlı olduğu halde hocamız onu ziyarete gittiği zaman ayakları kötürüm gibi olduğu halde merdivende karşılaşmış;

“Aman Efendim kalkmayın!” vesaire filan demişler, müritleri alınıyorlar, istemiyorlar kalkmayı filan.

“Buna mı kalkmayacağım? Böyle bir şahsa mı kalkmayacağım? Öyle şey olur mu? Buna kalkılmaz mı? filan diye böyle sert bir şekilde onlara söylediğini babam anlatıyor.

Ve kendisine bir mânevî işaret olmadan dünyasını değiştirmiş.

Ne demek?

Yani senin düşündüğün dört kişiye de bu şeyi uygun görmüyoruz.

Bu ne olacak?

Bu kişiler gitsin Mehmed Zahid Efendiye bağlansın demek. Çünkü o ona hürmet ediyor. Yani şeylerinin hürmeti bu onu gösterir ama insanlar bunları kolay kabul etmezler, yani hazmedemezler. Müritler bazen şeyhi filan dinlemezler alimallah. Şeyhleri; “Filanca adama bey’at edeceksin.” der, ona bey’at etmezler, hoşlarına gitmez, keyiflerine göre şeyh ararlar.

Peygamberimizi de beğenmemişler de demişler ki;

“Ya bu adama geleceğine Taif’de ki filanca adama, filanca adama gelseydi ya vahiy, Kur’an ona inseydi ya?” demişler.

لَوْلَا نُزِّلَ هَذَا الْقُرْآنُ عَلَى رَجُلٍ مِّنَ الْقَرْيَتَيْنِ

عَظِيمٍ

*Levlâ nüzzele hâza'l-kur'ânü alâ racülin mine'l-karyeteyni azîmin.*⁷ “O iki şehirden birisindeki o meşhur şahıslardan birine gelseydi ya Kur'ân-ı Kerîm?

أَهُمْ يَقْسِمُونَ رَحْمَتَ رَبِّكَ

*E hüm yaksimûne rahmete rabbike.*⁸ “Allah'ın rahmetini o herifler mi tayin edecek yani?”

Onlar mı taksim edecekler? Kur'an'ın kime gideceği onlardan mı sorulacak? Onlar mı gösterecek? Herifler Peygamber beğenmiyorlar, Taif'te filan adam varmış filozof milozof ona gitmeliymiş.

Öyle şey olur mu?

Bunlar işaretle, mânevî şeyler olduğu için, olmaz.

Namaz kılmak, herkes namaz kılıyor.

Herkes irşat yapamıyor.

⁷ 43/Zuhruf, 31.

⁸ 43/Zuhruf, 32.

Herkese direksiyonu veriyor musun? Arabanın direksiyonunu herkese veriyor musun? Uçağın pilotluğunu herkese veriyorlar mı?

Oraya 375 kişi biniyor. Kaç tane adam var burada uçağı çalıştıran, hepsinin gözleri böyle aletlerde, cihazlarda, oyuncak değil bu.

Adamı getireceksin, irşat koltuğuna oturacaksın, bir şeyden haberi yok, batıracak ortalığı. Adamları yanlış yola sevk edecek, hasta edecek, mecnun edecek, ondan sonra da birisine tarikate gel dediğin zaman akrabaları diyorlar ki;

“Aman tarikate gitme!”

Neden?

“Deli olursun, tırlatırsın!”

Tarikata gidince insan oynatmaz, akli başında insan olur ama bazıları yanlış ilaç kullanıp yanlış yola sevk ettiğinden, bazılarına sapıttırdıklarından o misaller de oluyor.

O bakımdan öyle herkes [mürşit] olmaz.

Soru: Bir mürşide tâbi olmayan bir kişinin kemal sahibi olma ihtimali nedir? “Şeyhi olmayanın şeyhi şeytandır.” sözünü dikkate alınırsa bu kişilere ne tavsiye edersiniz?

Cevap: Bir kişinin kendisinin kendi kusurlarını görmesi, kendi nefsinin ayıplarını görüp

kendisini düzeltmesi, kendi ahlâkını terbiye etmesi çok zordur. Yani doktorun neşteri eline alıp da kendisini ameliyat edip de dikip biçmesi kadar zordur. Bazen bazı kimseler kendilerine iğneyi vuruyor, iğne vuruluyor ama ameliyat yapılamıyor. Eğer mânevî bir ameliyat gerekliyse usta bir doktora teslim olmak lazımdır. Herkes böyle küçük operasyonları yapabilir; eline diken batmıştır, biraz iğneyle miğneyle dikenini çıkartabilir ama büyük işler olmaz. O bakımdan mürşide bağlı olmadan insanın kendisinin kâmil bir insan olması, gönül gözünün açılıp evliyâ gurubuna girmesi mümkün olmaz. Salih bir insan olur, ibadetlerini yapmaya çalışan bir insan olur. Bazen de ayağı kayar ömrü yanlış istikamette geçer, âhir ömrün de tehlikelere düşebilir. Sonra zamanının imamını bilmeden ölen kimse cahiliye ölümlüyle ölmüş olur.

Soru: Tasavvufta mürşitler olgunluğa eren müritlerine irşat etme selahiyeti veriyorlar bu yetkiyi verirken Resûlullah Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'den tasvip alıyorlar mı? Yani bu imtihan Resûlullah Efendi-

miz'in gözetminde mi yapılıyor? Yoksa mürşitler kendiliğinden ben bu icazeti veriyorum mu diyorlar?

Cevap: Sanıyorum ki bu mürşidin kemâlâtıyla ilgili bir şey. Bazısı arkasına bir olmadık adamı; "Falanca yapsın bu işi" diye bırakıyor. Demek ki sormadan, etmeden kendiliğinden yapıyor. Sonra o da bu işi beceremiyor demek ki. Yani bazısı da işaret bekliyor olmazsa vermiyor.

Şeyi duymuştum Halvetî şeyhlerinin büyüğü, pîri, hasta iken ona soruyorlar;

Yerinize kim geçecek Efendim?

"Çoban Şücaddin geçecek." diyor, dağdaki bir çobanın ismini söylüyor, Şücaddin geçecek.

Biribirlerine bakıyorlar, ya onun bilgisi yok, Arapçası yok dini meselelerde filan.

Bir tanesi, biraz daha zaman geçirdikten sonra filan bir başkası geliyor, hocaefendi hasta yatıyor böyle;

"Hocam, yani Allah ömür versin, eğer vefat ederseniz yerinize kimi uygun görüyorsunuz? Biz kime tâbi olalım?"

"Çoban Şücaddin." diyor yine ona. Çekiliyor;

“Çoban Şücaddin dedi ya, hay Allah!” bilmem ne.

Birisi, bir daha ben sorayım diyor, aradan biraz daha zaman geçiyor, üçüncü şahıs geliyor;

“Hocam, işte Allah ömür versin ama vefat edecek olursanız yerinize sizden sonra kim geçer? Kimi uygun görürsünüz? Kime bağlanalım?” filan diyor.

“Bana bakın, diyor şeyh efendi, siz beni böyle yatakta yatıyorum, hastayım diye şuurumu kaybettiğimi mi sanıyorsunuz?”

Diyorlar ki;

“Hocam oğlunuz var, maşaallah olgun oldu, medreseyi bitirdi müderris oldu. Bilgisi var biz de seviyoruz, alim fâzıl filan yani herkeste cemaatte seviyor filan.” Yani oğlunu bırak demek istiyorlar öyle.

“Bana bakın diyor, siz beni böyle hastayım diye yatakta yatıyorum diye şuurumu kaybettim sanıyorsunuz. Ben diyor evladımı sevmem mi? Evladımı istemem mi? Ne yapayım ki emir böyle, çoban Şücaddin olacak.” diyor.

Çoban Şücaddin ümmî, oğlu müderris ve kendisinin oğlu. Ama “Çoban Şücaddin olacak” diye emir aldığı için böyle diyor ve Halvetiye

tarikati o çoban Şücaddin yoluyla geliřiyor, çok mükemmel ilerliyor.

Ötekisi de oturmuş posta, müridler oturtmuşlar onu. Hatta o, Şücaddin gelip de posta oturunca bir girmiş içeriye, babasının postunda oturuyor çoban Şücaddin. Vay küstah, cahil herif! Burada ne oturuyorsun? Defol buradan!” demiş.

[Çoban Şücaddin] kalkmış.

Oldu mu?

Kalkmış, o şehirde durmamış başka şehre gitmiş, bu posta müderris oğlu oturmuş ama orası körelmiş, tarikat o çoban Şücaddin’in yoluyla ta Osmanlılara kadar gelmiş.

Demek ki işaretle oluyor, işaretsiz bırakanların tarikatında yozlaşma oluyor.

Soru: Dua okurken, zikir yaparken, tesbih çekerken çok uykum geliyor, gözlerimi açamıyorum, beynim sızlıyor, uyukluyorum, neden oluyor? Neler yapmam lazım?

Cevap: Eğer burada oluyorsa normal çünkü gece 12’den sonra yatıyoruz, sabah erken kalkıyoruz, yoruluyoruz. Benim bile veya genç insanları bile görüyoruz işte şey oluyor, sabah namazını kılamıyorlar, gelemiyorlar, geç kalıyorlar filan.

Tabii insan vücudunun hakkı var, normal hakkını vermesi lazım. Eğer normal hakkı verildikten sonra da yine böyle oluyorsa bir rahatsızlıktan kaynaklanıyor olabilir. Çok yemekten olabilir ona da dikkat etmek lazım.

Çare, uykunun gelmediği bir zamanda zikir yapmaktır. Yani o zaman sabah kahvaltısını yaptıktan sonra oturur yaparsın, gece uykusu, her şey bitmiş, öğleden önce filan.

Soru: Duvara vurup, “Allah korusun! demek günahmış, doğru mu?

Cevap: Hani şöyle yapıyorlar, “Tık tık tık, aman Allah korusun!” filan diyorlar. “Şeytan kulağına kurşun!” diyorlar. Yani şeytanı yatıracak, kurşunu burada eritecek kulağına huup dönecek, kulağı tıkanıdığı için şeytan duymayacak. Duymadığı için de, şeytanın duymadığı bu şey şeytanın kulağına girmediği için de kötülük olmayacak. Bunun aslı olmadığı anlaşılıyor yani bu da böyle bunun da bir şeyi olmasa gerek. Tabii “Allah korusun!” demek sevap da, dua güzel de duvara vurmanın bir anlamı olmasa gerek.

Soru: Bunu okuyamadım, böyle bir soru geldi. Çocuk şey yapmış, şekiller çizmiş, onun şeyi, bacaksız...

Cevap: Fuzûlî'nin bir şiiri var, her zaman söylerim hoşuma gider. Diyor ki şair Fuzûlî;
Pehlivanlar bâd-pâlar seğridende her yana
Tıfl hem cevlân eder amma ağaçtan atı
var.

“Er meydanında süvariler ata binmişler o tarafa bu tarafa doğru dıgıdık dıgıdık, dıgıdık dıgıdık giderken, onlar öyle rüzgar gibi atlara binmişler, oradan oraya pehlivanlar böyle süvariler at koştururken çocuklar da at koşturur ama ağaçtan atı var. Ağaçtan atın üstüne biner, deh dıgıdık dıgıdık...” Onlar ne yapsın kendi çapında.

Soru: Şeriat konusunda Avustralyalı Türk gençlerinin çoğu bilinçli veya bilinçsiz olarak şeriata karşı çıkıyorlar. Bilip de karşı çıkanların durumu anlar gibi oldum bilmeden yapanların hali ne olur? Bir açıklama yaparsanız memnun oluruz.

Cevap: Günah, Allah'ın sevmediği durum sadece sözden ibaret değil, zihniyeti sakat, şeriata karşı çıkıyor. Yani Allah'ın istediği kanunu uygulattırmıyor. Bu zihniyet Allah'ın sevmediği bir zihniyettir. Yani bunu bilerek söylesin, bilemeden söylesin pozisyonu yanlış, pozisyonu ve kafası yanlış. İnsanın kafası yanlış

yolda oldu mu Allah sevmez, kafasını düzelttiği zaman sever. Niyeti iyi olduğu zaman;

“Yâ Rabbi! Ben seni çok seviyorum, ben senin dinini çok seviyorum, senin emrin başım gözüm üstüne lakin nefsimi yenemiyorum.”
Tamam, bu ayrı. Ama;

“Yâ Rabbi! Ben senin kusura bakma ama ahkamını beğenmiyorum.” derse Allah sevmez.

Onun için burada çok dikkatli, akıllı olmak lazım. Bu gibi hatalar insanı helâk eder, mahveder, düşmemek lazım.

Soru: Bir kâfir “Allah’ı kim yarattı?” diye sorsa nasıl cevap verilir?

Cevap: Böyle bir soru imkansızdır, gayri ilmîdir, gayri mantıkîdir, batıldır, olamaz denilir. Çünkü ortada bir eser var, o halde bu eseri yapan bir sanatkâr var. Bu, şu, ama sanatkâr yok denemez. Eğer bu soruyu soran kimseye tamam Allah’ı da şu yarattı desen, o zaman yine şu soruyu sormak mümkün ki;

Ou kim yarattı?

Onu da şu yarattı.

Ama en sonunda ne gerekiyor?

Başkası tarafından yaratılmamış olan bir ilk yaratıcının olması lazım. Aksi takdirde

mevcut durumu izah mümkün değildir, iş zincirleme geriye doğru gider bu mantık dışıdır, mantığa aykırıdır, böyle zincirleme gidiş olmaz.

İşte her şeyi yaratan, ilk yaratan bizim Rabbimizdir, Allah'tır. Onun için ona; "Böyle bir soru sormak mantık dışıdır, böyle bir şey olamaz." [denir.]

Anlatabildik mi?

Soru: Evlilik yıldönümü veya yaş günü, eşlerin kendi aralarında hediyeleşmek ve onunla gezmek sakıncalı mıdır?

Cevap: İslâmî bakımdan burada iki mâna var. Bir, İslâmî bakımdan, bir takım yıldönümleri [var, bu yıldönümlerinde nasıl hareket etmek gerekiyor?]

Yaş günleri kutlamak câiz midir değil midir? meselesi çıkıyor bir.

İkincisi de, bu caizse, biz kendi aramızda yapsak olur mu?

İkincisi câiz demek, karı koca ne yapsa, birbirine sevgiden, saygıdan, muhabbetten kaynaklanan ne yapsa meşrudur, Allah müsaadeyi vermiştir. Beraber gezerler, otururlar

kalkarlar, bunların hepsi meşrudur hatta sevaptır ve caizdir ama ben İslâm'da yaş gününden dolayı bir kutlama hatırlayamıyorum.

Yalnız Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in doğumu münasebetiyle biz bir kutlama yapıyoruz. Bizler, Efendimiz dünyaya bugünde gelmiş diye bir kutlama, bir sevinme yapıyoruz. Eh bu bir cevaz, bir olabilirlik gösteriyor gibidir.

Eh, insanlar elhamdülillah, dünyaya şu günde geldiniz, hamd ü senâlar olsun diye böyle bir şey düşünebilir, hediyeleşebilir, beraber gezebilir, tozabilirler ama böyle bizim anladığımız mânada, burada herkes için, Peygamber Efendimiz hariç, yaş günü kutlaması diye bir şey ben İslâm'da bilmiyorum. Yani böyle bir şey yok.

Peygamber Efendimiz için yapılıyor ama kişiler ben şu günde doğmuşum, bugün doğum günüm, babam bana hediye verdi, ben aneme şu hediyeyi verdim, yani önceden yoktu böyle bir şey. Bu dışarıdan gelme bir âdet olduğundan biraz hoş görülmeyebilir de.

Sadece Peygamber Efendimiz için biz bayram ediyoruz çünkü Peygamber Efendimiz

dünyaya âlemlere rahmet olarak gönderilmiştir. Binâenaleyh onun doğumundan dolayı sevinebiliriz.

Soru: Bu gece rüyamda eski bir Kur'an getirdiler bana içinden üç kelime öğrettiler. Sonra üç tane saksıda çiçek verdiler, dünyada hiç görülmemiş bulunmamış çiçeklerdendi.

Cevap: Maşallah, hayırlı mübarek olsun!

Güzel, üç tane güzel hakikati bu aile eğitiminden demek ki öğrenmişsiniz. O öğrendiğiniz şeyler de çok kıymetli şeylermiş.

Allah daha nice nice güzel şeyleri öğrenmenizi nasip eylesin.

Allah hepinizden razı olsun.

es-Selâmu aleyküm ve rahmetullahi ve berekâtüh.

el-Fâtiha.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

19 Recep 1414 / 01.01.1994

[Bütün AİLE EĞİTİM KAMPİ KONUŞMALAR'ına](#)

[PDF olarak ulaşmak için tıklayınız](#)

**SERVER
Kürsü**